

ระบบการคัดเลือกและฝึกอบรมผู้พิพากษาในนานาประเทศ

ประเทศอังกฤษ

การคัดเลือกผู้พิพากษา

✓ ในระบบของประเทศอังกฤษ ทัศนคติที่มีบทบาทสำคัญในวงการศาลและการแต่งตั้งผู้พิพากษา ผู้พิพากษาส่วนใหญ่จะต้องผ่านการเป็นทนายความมาแล้ว และศาลระดับต่าง ๆ ก็ยังมีการคัดเลือกผู้พิพากษาที่แตกต่างกันออกไป ฉะนั้นจึงควรทราบโครงสร้างของทนายความและระบบศาลของประเทศอังกฤษเสียก่อน

¹ ในประเทศอังกฤษมีทนายความอยู่ 2 ประเภทคือ

1. Solicitor นักศึกษาที่จบการศึกษากฎหมายและต้องการเป็น Solicitor จะขอทำ Solicitor ที่จะยอมรับเขาเป็นเสมียน (Article clerk) เพื่อฝึกงาน Solicitor แล้วสอบเป็น Solicitor และได้รับประกาศนียบัตรรับรองจากสมาคมของ Solicitor ที่มีชื่อว่า Law Society

Solicitor เป็นผู้ประกอบวิชาชีพกฎหมายที่ทำหน้าที่ให้คำปรึกษากฎหมายและดำเนินการอันเกี่ยวกับกฎหมาย เช่น งานร่างสัญญา และงานเกี่ยวกับสิทธิในที่ดิน พันิชกรรม การจัดตั้งบริษัท การเป็นผู้จัดการมรดก การเป็นทนายใน การจัดการทรัพย์สิน เป็นต้น Solicitor ยังมีฐานะเป็นทนายความสามารถ ความในศาลชั้นต้น เช่น County Court, Magistrate's Courts ใน High Court เฉพาะคดีล้มละลายและคดีตามคดีไปว่าในศาลสูงได้ มีความ

¹ Walker & Walker, The English legal System, 4th ed (London: William and sons limited, 1976), pp. 211-229

สัมพันธ์กับลูกความโดยตรง แต่เมื่อลูกความมีปัญหาที่จะต้อง คอสดคดีหรือ นำคดีขึ้นสู่การ พิจารณาของศาล หากเป็นคดีที่ Solicitor ไม่มีอำนาจทำการทวิยตนเอง แล้ว Solicitor จะคองนำคดีไปไทหนายความอีกประการหนึ่ง คือ Barrister เป็นผูพิจารณาไทความ เห็นและ คอสดคดีหรือ ฟองคดีไท

2. Barrister เป็นสมาชิก (called to the Bar) ของสำนักกฎหมายไทสำนักกฎหมายหนึ่ง คือ Gray's Inn, Lincoln's Inn, Inner Temple หรือ Middle Temple ทั้งสี่สำนักนี้รวมเรียกว้า Inn of Court คือเนติบัณฑิตยสภา ผู้ที่เป็น Barrister หรือเนติบัณฑิต จะคองสอบผานหลักสตรตามทีส่สถาบันกฎหมาย Council of Legal Education ไทกำหนดไวและไทรวมรับประทานอาหารค่ำ (dinner) รวมกับ หนายความอื่นอยางน้อย 3 ครั้ง - คอเทอมในสำนักกฎหมายทีคน เป็นสมาชิกอยุครบ 12 เทอม และคองปฏิบัติอยางน้อย 4 เทอม ตามที Inn of Court ไทกำหนด ไวแล้ว หลังจากผานการสอบแล้วคองฝึกงาน (pupillage) กับหนายคนหนึ่ง เป็นเวลา 12 เดือน งานของ Barrister ไทแก่การไทความ เห็นทางกฎหมาย อันเกี่ยวกับคดีไทแก่ Solicitor และงานวาคความในศาล

สำหรับระบบศาลของประเศอังกฤษแบ่งออก เป็น¹

1. ศาลแขวง (Magistrate's Courts) ซึ่งมีอำนาจพิจารณา พิจารณาคดีอาญา เช่น คดีความผิดเล็ก ๆ นอย ๆ เกี่ยวกับกฎหมายจราจรและความ ผิดทีจะฟอง เป็นหนังสือ (Indictment) หรือไมก็ไท เช่น ความผิดฐานไทการ เท็จ (perjury) เป็นคน แต่สำหรับคดีอาญาทีมีโทษรายแรง Magistrate's Courts จะทำหนาทไทเพียง ไทสวนมูลฟอง (Preliminary hearing) ส่วนคดีแพ่งมีอำนาจพิจารณาเรื่อง เกี่ยวกับคดีครอบครัว เช่น เกี่ยวกับการขอ รับ เด็ก เป็นบุตร การรับรองบุตรบุญธรรมและคาอุปการะเลี้ยงดู อำนาจของศาลแขวง

¹ Ibid, p. 177

ในการพิจารณาพิพากษามีชื่อ เขตจำกัด ดังนั้นผู้พิพากษา (Magistrates) เป็นผู้ที่ได้รับเลือกจากบุคคลธรรมดาที่ไม่ต้องมีวิชากฎหมาย แต่ต้องมีถิ่นที่อยู่ภายในระยะ 15 ไมล์ ของเขตที่ได้รับแต่งตั้ง ไม่เป็นบุคคลล้มละลาย หรือเคยคงคำพิพากษาลงโทษฐานเป็นกบฏ หรือถูกลงโทษในความคุมตัว เพื่อป้องกัน (preventive detention). ให้ฝึกฝนเพื่อการแก้ไข (corrective training) หรือจำคุก 12 เดือน หรือเคยถูกพิพากษาว่าทุจริตในการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (parliamentary element) หรือสภาท้องถิ่น (Municipal election) การแต่งตั้งผู้พิพากษาประเภทพระมหากษัตริย์ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งตามคำแนะนำของ Lord Chancellor¹ ซึ่งได้รับคำแนะนำอีกต่อหนึ่งจากคณะกรรมการที่ปรึกษาประจำท้องถิ่น (Local advisory committees) ที่ Lord Chancellor แต่งตั้งขึ้น ผู้พิพากษาพวกนี้เรียกว่า Justices of the peace หรือ Lay Magistrates

การนั่งพิจารณาของผู้พิพากษาศาลแขวงประเภทนี้จะต้องนั่งพิจารณาอย่างน้อย 2 คน จึงจะเป็นองค์คณะ ยกเว้นการไต่สวนมูลฟ้อง ผู้พิพากษาเพียงคนเดียวก็ไต่สวนได้ และเมื่อมีปัญหาทางกานกฎหมายหรือเกี่ยวกับกระบวนการพิจารณา ก็จะขอคำแนะนำได้จาก Clerks ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ศาลและมักจะเป็นผู้มีความรู้ทางกฎหมาย ผู้พิพากษาของศาลแขวงที่เรียกว่า Justices of the peace หรือ Lay Magistrates นี้ทำงานเพื่อช่วยเหลือสังคมโดยไม่ได้รับเงินเดือนตอบแทน ค่ารังตำแหน่งโดยไม่มีกำหนดเวลา Lord Chancellor อาจถอดถอนจากหน้าที่ที่ได้รับแต่งตั้ง (commission) ได้เมื่อมีเหตุอันควรหรือสั่งให้พ้นหน้าที่ทางศาลการใดในกรณีสูงอายุ ทุพพลภาพ บัญเษหรือละเลยไม่ปฏิบัติหน้าที่ เกษียณอายุ เมื่อมีอายุครบ 70 ปี

ส่วน Magistrates อีกประเภทหนึ่ง เป็นผู้ที่มีความรู้ทางกฎหมายและได้รับเลือกให้มาทำหน้าที่เป็น Magistrates เรียกว่า Stipendiary Magistrates ซึ่งคัดเลือกจาก Barrister หรือ Solicitor

¹ ดูข้อ 6 ก. หน้า 108

ที่ทำงานมาแล้วไม่ว่ากว่า 7 ปี ผู้พิพากษาประเภทนี้ได้รับการแต่งตั้งจากพระมหากษัตริย์
 ของประเทศอังกฤษโดยคำแนะนำของ Lord Chancellor และหากประพฤติตัวไม่
 เหมาะสมหรือไม่มีความสามารถ Lord Chancellor มีอำนาจถอดถอนได้
 ผู้พิพากษาที่เรียกว่า Stipendiary Magistrates นี้สามารถนั่งพิจารณาโดย
 ลำพังมีตอมมือคณะประกอบเหมือน Justices of the peace หรือ
 Lay Magistrates และได้รับเงินเดือนตอบแทน ครบเกษียณอายุเมื่อมี
 อายุครบ 70 ปี แต่ Lord Chancellor อาจขยายอายุราชการให้ไดจนถึง
 72 ปี

Lay Magistrates เป็นผู้พิพากษาศาลแขวงนอกเขต Metropolitan
 Stipendiary Court ของลอนดอน และในเมืองใหญ่บางเมือง เช่น
 Birmingham, Manchester และ Liverpool ส่วน
 Stipendiary Magistrates เป็นผู้พิพากษาศาลแขวงในเขต
 Metropolitan Stipendiary Court ของลอนดอนและในเมืองใหญ่บาง
 เมือง เช่น Birmingham, Manchester และ Liverpool

2. County Court¹ (ศาลจังหวัด) ไม่มีอำนาจพิจารณาพิพากษา
 คดีอาญา มีอำนาจเฉพาะคดีแพ่งทุนทรัพย์ไม่เกิน 2,000 ปอนด์ ผู้พิพากษา
 County Court เพียงคนเดียวมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีได้ ผู้พิพากษา
 เรียกว่า County court judges และ Circuit judges
 พระมหากษัตริย์ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งตามคำแนะนำของ Lord
 Chancellor และ Lord Chancellor อาจถอดถอนจากตำแหน่ง
 ได้ในกรณีที่ไม่มีความสามารถหรือประพฤติมิชอบ ครบเกษียณอายุเมื่ออายุครบ 72 ปี
 แต่ Lord Chancellor อาจขยายอายุราชการให้ได้ตามความเหมาะสมไม่
 เกิน 3 ปี ผู้พิพากษาของ County Court ได้รับแต่งตั้งจากผู้ที่ เป็น
 Barristers มาแล้วไม่น้อยกว่า 10 ปี หรือเป็น Recorders มาแล้ว
 ไม่น้อยกว่า 3 ปี

¹ Ibid., pp. 172, 180

3. Crown Court¹ เป็นศาลชั้นต้นที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีอาญาความผิดร้ายแรงและความผิดที่จะคงฟ้องเป็นหนังสือ และมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีที่อุทธรณ์มาจาก Magistrate Courts และ Juvenile Courts ผู้พิพากษามี 3 ประเภท คือ

3.1 High Court Judges สำหรับคดีอาญาที่เป็นความผิดร้ายแรง เช่น ความผิดฐานฆาตกรรมและฐานเป็นกบฏ High Court Judges ซึ่งมาจาก Queen's Bench Division ของ High Court เป็นผู้พิจารณา

3.2 Circuit Judges สำหรับคดีอาญาที่เป็นความผิดธรรมดา นอกจากข้อ 3.1 เช่น ฐานทำร้ายร่างกาย

3.3 Recorder มีอำนาจหน้าที่พิจารณาคดีอาญา เช่นเดียวกับ Circuit Judges แต่ Recorder แตกต่างกับ Circuit Judges โดยเป็นตำแหน่งไม่เต็มเวลา (part-time) ได้รับความตอบแทน (fee) เป็นรายวันตามวันแห่งพิจารณา พระมหากษัตริย์ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งจาก Barristers หรือ Solicitors ที่ทำงานมาแล้วไม่น้อยกว่า 10 ปี ตามคำแนะนำของ Lord Chancellor ดำรงตำแหน่งตามระยะเวลาที่กำหนด Lord Chancellor อาจขยายระยะเวลาการดำรงตำแหน่งได้ Lord Chancellor อาจถอดถอนออกจากตำแหน่งได้ในกรณีไม่มีความสามารถหรือประพฤติมิชอบ หรือไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ตามจำนวนวันและระยะเวลาที่ระบุไว้ในการแต่งตั้งครบเกษียณอายุเมื่อมีอายุครบ 72 ปี Lord Chancellor ไม่มีอำนาจขยายอายุราชการให้เมื่อครบเกษียณอายุแล้ว

ผู้พิพากษา Crown Court คนเดียวที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีได้ เว้นแต่ในการพิจารณาอุทธรณ์จาก Magistrate Court ผู้พิพากษาคตาม 3.1

¹Ibid., pp. 171-173

3.2 หรือ 3.3 คนใดคนหนึ่งต่อนั่งพิจารณาร่วมกับ Lay Magistrates อีก 2-4 คน ซึ่งผู้พิพากษาคตาม 3.1, 3.2 หรือ 3.3 ดังกล่าวเป็นผู้ชี้ขาดในปัญหา ขอกฎหมาย

4. High Court of Justice (High Court) แบ่งออกเป็น 3 ฝ่ายดังนี้

ก. Queen's Bench Division เป็นศาลที่มีเขตอำนาจ ชั้นต้นในการพิจารณาพิพากษาคดีแพ่ง ก็มีเขตอำนาจชั้นอุทธรณ์ในการพิจารณาอุทธรณ์ ทั้งทางแพ่งและทางอาญาจาก Magistrate Courts และ Crown Court โดยวิธี case stated² และพิจารณาอุทธรณ์จาก Administrative Tribunals ซึ่งเป็นคณะกรรมการที่พิจารณาคดีเกี่ยวกับการปกครอง ศาลฝ่ายนี้ มี Lord Chief Justice เป็นประธาน

ข. Chancery Division เป็นศาลที่มีเขตอำนาจทั้งชั้นต้น และชั้นอุทธรณ์ในการพิจารณาพิพากษาคดีเกี่ยวกับทรัพย์สินส่วนบุคคล หนี้สิน บริษัท จ้างนอง การจัดการมรดก พันิชกรรม และล้มละลาย ฯลฯ ศาลฝ่ายนี้มี Vice Chancellor เป็นประธาน

ค. Family Division เป็นศาลที่มีเขตอำนาจชั้นต้นในการ พิจารณาพิพากษาคดีเกี่ยวกับครอบครัว ก็มีเขตอำนาจชั้นอุทธรณ์ในการพิจารณาอุทธรณ์ จาก Magistrate Courts ในคดีเกี่ยวกับการสมรสและหย่า ศาลฝ่ายนี้มี President เป็นประธาน

¹ Ibid., 164-168

² คือวิธีอุทธรณ์เฉพาะในปัญหาขอกฎหมายจาก Magistrate Courts หรือ Crown Court ไปยัง High Court

ผู้พิพากษา

Lord Chief Justice และ President of Family Court เป็นตำแหน่งผู้พิพากษาอาชีพเต็มเวลา มีเงินเดือน พระมหากษัตริย์ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งตามคำแนะนำของนายกรัฐมนตรี คำร้องตำแหน่งระหว่างที่ประพฤติชอบและอาจถูกถอดถอนจากตำแหน่งโดยมติของรัฐสภาทั้งสองสภา (Address of both Houses of Parliament) ครบเกษียณอายุเมื่อมีอายุครบ 75 ปี

Vice Chancellor เป็นตำแหน่งผู้พิพากษาอาชีพเต็มเวลา มีเงินเดือน Lord Chancellor แต่งตั้งจาก High Court Judges ซึ่งประจำอยู่ใน Chancery Division คำร้องตำแหน่งระหว่างที่ประพฤติชอบและอาจถูกถอดถอนจากตำแหน่งได้โดยมติของรัฐสภาทั้งสองสภา ครบเกษียณอายุเมื่อมีอายุครบ 75 ปี

High Court Judges (puisne judges) ซึ่งจะมีจำนวนสูงสุดไม่เกิน 75 คน เป็นตำแหน่งผู้พิพากษาอาชีพเต็มเวลา มีเงินเดือนพระมหากษัตริย์ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งตามคำแนะนำของ Lord Chancellor คำร้องตำแหน่งระหว่างที่ประพฤติชอบ และอาจถูกถอดถอนจากตำแหน่งได้โดยมติของรัฐสภาทั้งสองสภา ครบเกษียณอายุเมื่อมีอายุครบ 75 ปี

คุณสมบัติ สำหรับตำแหน่ง Lord Chief Justice และ President of Family Division ผู้ที่เป็น High Court Judges Lord Justices of Appeal และผู้ที่เป็น Barristers มาแล้วไม่น้อยกว่า 15 ปี มีคุณสมบัติที่จะได้รับแต่งตั้งได้

สำหรับตำแหน่ง Vice Chancellor ผู้ที่เป็น High Court Judges ประจำ Chancery Division มีคุณสมบัติที่จะได้รับแต่งตั้ง

ผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์

สำหรับตำแหน่ง High Court Judges ผู้ที่เป็น Barristers มาแล้วไม่น้อยกว่า 10 ปี มีคุณสมบัติที่จะได้รับแต่งตั้งใด

องค์คณะของศาลทั้งสามฝ่ายแต่ละศาลประกอบด้วยผู้พิพากษาประจำฝ่ายนั้น ๆ 2 คน หรือมากกว่านั้น

5. ศาลอุทธรณ์ (Court of Appeal)¹ แบ่งออกเป็นฝ่ายแพ่ง และฝ่ายอาญา

ก. ศาลอุทธรณ์ (ฝ่ายแพ่ง) เป็นศาลที่มีเขตอำนาจชั้นอุทธรณ์ในการพิจารณาอุทธรณ์จาก High Court of Justice, County Court ผู้พิพากษามี Master of the rolls เป็นประธาน และ Lords Justices of Appeal 16 คน ก็มี Lord Chancellor อดีต Lord Chancellor, Law Lords และ President of Family Division รวมเป็นผู้พิพากษาของศาลอุทธรณ์(ฝ่ายแพ่ง)ด้วย Lord Chancellor อาจขอให้ High Court Judges นั่งพิจารณาในศาลนี้ได้

Master of the Rolls เป็นตำแหน่งผู้พิพากษาอาชีพเต็มเวลา มีเงินเดือน พระมหากษัตริย์ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งตามคำแนะนำของ นายกรัฐมนตรี ดำรงตำแหน่งระหว่างที่ประพฤติกชอบ และอาจถูกถอดถอนจากตำแหน่ง ได้โดยมติของรัฐสภาทั้งสองสภา ครบเกษียณอายุเมื่อมีอายุครบ 75 ปี

คุณสมบัติที่เป็น High Court Judges, Lord Justice of Appeal และผู้ที่เป็น Barristers มาแล้วไม่น้อยกว่า 15 ปี มีคุณสมบัติที่จะได้รับแต่งตั้งเป็น Master of the Rolls ได้

¹ Ibid., p. 161-162

Lord Justices of Appeal เป็นตำแหน่งผู้พิพากษาอาชีพเต็มเวลา มีเงินเดือน พระมหากษัตริย์ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งตามคำแนะนำของนายกรัฐมนตรี และของ Master of the Rolls ดำรงตำแหน่งระหว่างที่ประพฤติชอบและอาจถูกถอดถอนจากตำแหน่งได้โดยมติของรัฐสภาทั้งสองสภา ครบเกษียณอายุ เมื่ออายุครบ 75 ปี

คุณสมบัติเป็น High Court Judges หรือเป็น Barristers มาแล้วไม่น้อยกว่า 15 ปี

องค์คณะ โดยปกติศาลอุทธรณ์ (ฝ่ายแพ่ง) แต่ละศาลประกอบด้วยผู้พิพากษา 3 คน แต่บางครั้งอาจประกอบด้วยผู้พิพากษาเต็มคณะ 5 คน หรือ 7 คน

ข. ศาลอุทธรณ์ (ฝ่ายอาญา) เป็นศาลที่มีเขตอำนาจชั้นอุทธรณ์ในการพิจารณาอุทธรณ์จาก Crown Court

ผู้พิพากษา มี Lord Chief Justice เป็นประธานและ Lords Justices of Appeal ทั้ง 16 คน ซึ่งเป็นผู้พิพากษาในศาลอุทธรณ์ (ฝ่ายแพ่ง) ควบ Lord Chancellor อาจขอให้ High Court Judges นั่งพิจารณาในศาลนี้ได้

องค์คณะโดยปกติศาลอุทธรณ์ (ฝ่ายอาญา) แต่ละศาลประกอบด้วยผู้พิพากษา 3 คน แต่บางครั้งอาจประกอบด้วยผู้พิพากษาเต็มคณะ 5 คน หรือ 7 คน

6. House of Lords เป็นศาลสูงสุดของอังกฤษ เวลส์ สกอตแลนด์ และไอร์แลนด์เหนือ มีเขตอำนาจในฐานะ เป็นศาลฎีกาในการพิจารณาฎีกาทั้งทางแพ่งและอาญา แต่ House of Lords ในฐานะ เป็นศาลฎีกามีองค์ประกอบต่างกับ House of Lords ในฐานะ เป็นสภานิติบัญญัติ กล่าวคือ ประกอบด้วย Lord Chancellor เป็นประธาน Law Lords 11 คน และขุนนางอื่นซึ่งดำรงตำแหน่งตุลาการชั้นสูง (คือตำแหน่ง Lord Chancellor, High Court Judges และ Lord Justices of Appeal) ในการพิจารณาจะดำเนินการโดย Appellate Committee ของ House of Lords ซึ่งมีองค์ประกอบ เช่นเดียวกับ House

of Lords ในฐานะเป็นศาลฎีกาดังกล่าวข้างต้น เมื่อ Appellate Committee พิจารณาเสร็จแล้วก็จะเสนอรายงานเป็นหนังสือต่อ House of Lords ในฐานะเป็นศาลฎีกาเพื่อลงมติให้เป็นคำพิพากษาของ House of Lords ต่อไป

ผู้พิพากษา

ก. Lord Chancellor เป็นตำแหน่งที่มีฐานะเป็นพิเศษ คือ มีอำนาจหน้าที่ทางตุลาการในฐานะเป็นประธานของฝ่ายตุลาการ มีอำนาจหน้าที่ทางบริหารในฐานะเป็นรัฐมนตรีและรวมรับผิดชอบสำหรับการกระทำของรัฐบาล กับมีอำนาจหน้าที่ทางนิติบัญญัติในฐานะเป็นประธานของ House of Lords ในฐานะเป็นสภานิติบัญญัติ Lord Chancellor เป็นตำแหน่งทางการเมือง มีเงินเดือน ซึ่งเมื่อนายกรัฐมนตรีแต่งตั้ง คณะรัฐมนตรีก็จะเลือก Barrister ที่มีความสามารถดีเกินในความรู้กฎหมายและสนับสนุนนโยบายของพรรค กับเป็นที่เชื่อดือของฝ่ายผู้พิพากษา (the Bench) และฝ่ายผู้ประกอบวิชาชีพเป็น Barrister ในตำแหน่ง Lord Chancellor พระมหากษัตริย์ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งตามคำแนะนำของนายกรัฐมนตรี พ้นจากตำแหน่งเมื่อรัฐบาลพ้นหน้าที่หรือเมื่อนายกรัฐมนตรีให้ออก

ข. Lord of Appeal in Ordinary (Law Lords) เป็นตำแหน่งผู้พิพากษาอาชีพเต็มเวลา มีเงินเดือน พระมหากษัตริย์ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้เป็นขุนนางตลอดชีพ (life peers) ตามคำแนะนำของนายกรัฐมนตรีจากผู้ที่ดำรงตำแหน่งตุลาการชั้นสูงมาเป็นเวลาไม่น้อยกว่า 2 ปี หรือประกอบวิชาชีพเป็น Barristers ในอังกฤษหรือไอร์แลนด์เหนือ หรือประกอบวิชาชีพเป็น Advocates¹ ในสกอตแลนด์

¹ คือผู้ประกอบวิชาชีพทนายความในสกอตแลนด์ ซึ่งเป็นสมาชิกของ Faculty of Advocates (สมาคมผู้ประกอบอาชีพเป็น Advocates ของสกอตแลนด์) Advocates มีสิทธิว่าคดีในศาลทุกศาลของสกอตแลนด์ใน House of Lord และใน Judicial Committee ของ Privy Council และ Advocates เท่านั้น (ยกเว้นบางกรณี) มีสิทธิว่าคดีใน Supreme Courts ของสกอตแลนด์

วิธีการแต่งตั้งผู้พิพากษา

พระมหากษัตริย์ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งผู้พิพากษาสำหรับตำแหน่ง Lord Chancellor, Law Lords, Justices of Appeal, Lord Chief Justice, Master of the Rolls และ President of Family Division ตามคำแนะนำของนายกรัฐมนตรี ส่วนสำหรับตำแหน่ง High Court Judges, Circuit Judges, Recorders, Stipendiary Magistrates และ Lay Magistrates พระมหากษัตริย์ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งตามคำแนะนำของ Lord Chancellor¹

สำหรับการแต่งตั้งผู้พิพากษาตำแหน่งตั้งแต่ High Court Judges ขึ้นไปไม่มีการสมัคร แต่สำหรับตำแหน่ง Circuit Judges, Recorders หรือ Stipendiary Magistrates ผู้สมัครเข้ารับการแต่งตั้งจะยื่นใบสมัครต่อสำนักงานของ Lord Chancellor โดยมีหนังสือรับรอง (Letters of Recommendation) จากผู้พิพากษาและ Barrister ขึ้นนำ ซึ่งรู้จักผู้สมัครดีจำนวน 3 นาย²

³ในการเลือก Law Lords, Lord Justice of Appeal, Lord Chief Justice, Master of the Rolls และ President of Family Division นายกรัฐมนตรีจะปรึกษาโดยใกล้ชิดกับ Lord Chancellor ซึ่งในกรณีแต่งตั้ง Lord Justice of Appeal นั้น

¹Ibid, p. 197

²ชาลิต อรรถศาสตร์, "เรื่องนารู เกี่ยวกับผู้พิพากษาอังกฤษ," วารสาร-กฎหมายจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (มกราคม - เมษายน 2521): 126-127

³ไมตรี คัน เต็มทรัพย์, "ศาลและผู้พิพากษาของอังกฤษ," วารสาร-กฎหมายปกครอง (เมษายน 2525 เล่ม 1 ตอน 1): 22 - 23

Lord Chancellor จะปรึกษาร่วมกับ Master of the Rolls
ก่อนที่จะไม่ว่าปรึกษาคณะนายกรัฐมนตรี

ในการเลือก High Court Judges เพื่อแต่งตั้งประจำ
Queen's Bench Division, Chancery Division และ Family
Division นั้น Lord Chancellor จะปรึกษากับ Lord Chief
Justice, Vice Chancellor และ President of Family
Division ซึ่งเป็นประธานของศาลแต่ละฝ่ายตามแตกรณี

อนึ่ง แนวทางฝ่ายผู้พิพากษา (the Bench) และฝ่ายประกอบ
วิชาชีพเป็น Barrister (the Bar) จะไม่มีความรับผิดชอบในการเลือก
ผู้พิพากษากัน ความเห็นของทั้งสองฝ่ายก็มีบทบาทในการนี้ เพราะ Lord
Chancellor จะปรึกษากับทั้งสองฝ่ายด้วย

Lord Chancellor มีสำนักงาน (Lord Chancellor's
Office) ซึ่งมี Permanent Secretary เป็นหัวหน้า เป็นช่วยเหลือ
ในการเลือกผู้พิพากษา โดยรักษาระเบียบประวัติของคนที่สมควรจะได้รับแต่งตั้งให้ดำรง
ตำแหน่งเป็น High Court Judges ไว้ในแฟ้มสมัชชอยุ่เสมอ Permanent
Secretary จะช่วยเหลือ Lord Chancellor ในการปรึกษากับทาง
ฝ่ายผู้พิพากษาและฝ่ายประกอบวิชาชีพเป็น Barristers ในการเลือกคนที่
สมควรดำรงตำแหน่งดังกล่าว Lord Chancellor จะสัมภาษณ์ผู้สมควรได้
รับแต่งตั้งด้วยตนเองแต่สำหรับตำแหน่ง Circuit Judges, Recorder
และ Stipendiary Magistrates เจาหน้าที่ของสำนักงานของ Lord
Chancellor เป็นผู้ตรวจสอบใบสมัคร และหนังสือรับรองของผู้สมัคร เขารับแต่งตั้ง
และทำการสอบสวนโดยอิสระ เพื่อให้ทราบถึงอุปนิสัย ความสามารถทางวิชาชีพและความ
เหมาะสมของผู้สมัคร เขารับแต่งตั้ง และเจาหน้าที่อาวุโสจะสัมภาษณ์ผู้สมัคร เขารับแต่งตั้ง
เมื่อพิจารณาเสร็จแล้วจึงจะเสนอชื่อให้ Lord Chancellor เป็นผู้เลือกในชั้น
สุดท้าย

สำหรับ **Lay Magistrates** คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำ
ท้องถิ่น (Local advisory committees) เป็นเส้นเชื่อมที่สมควร
ได้รับแต่งตั้งคือ Lord Chancellor

การเลื่อนตำแหน่ง¹

แม้ว่าหลักการที่คล้ายกันโดยทั่วไป คือไม่มีระบบการเลื่อนตำแหน่งผู้พิพากษา
ในอังกฤษ กล่าวคือ เมื่อผู้พิพากษาได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งใดก็จะดำรงตำแหน่ง
นั้นตลอดไป โดยเป็นที่เชื่อกันว่าการเลื่อนตำแหน่งของผู้พิพากษาไม่สอดคล้องกับความ
เป็นอิสระทางตุลาการ เนื่องจากความหวังที่จะได้เลื่อนตำแหน่งอาจมีผลจิตใจผู้พิพากษา
ในการตัดสินใจคดีก็ตาม แต่เมื่อพิจารณาข้อเท็จจริงในปัจจุบันแล้วจะเห็นได้ว่า อังกฤษ
มีระบบการเลื่อนตำแหน่งผู้พิพากษาที่ซับซ้อนอยู่ หากแต่ไม่เป็นระบบที่เป็นระเบียบ
เช่นของประเทศในยุโรป จึงจะเห็นได้จากที่ได้มีการแต่งตั้ง Circuit Judges
จาก Stipendiary Magistrates มีการแต่งตั้ง High Court Judges
จาก Circuit Judges^(๑) และจาก Recorders อยุ่บ้าง และมีการแต่งตั้ง
Lord Justices of Appeal จาก High Court Judges และมีการ
แต่งตั้ง Law Lords จาก Lords Justice of Appeal
อยู่เป็นประจำ แม้ตำแหน่งผู้พิพากษาเหล่านี้เมื่อวางลงอาจแต่งตั้งโดยตรงจากผู้ประกอบ
วิชาชีพเป็น Barristers ที่มีคุณสมบัติครบถ้วนได้ แต่ในทางปฏิบัติมีแนวโน้มมาก
ขึ้นที่จะเลื่อนผู้พิพากษาที่ดำรงตำแหน่งอยู่ในศาลระดับล่างให้ขึ้นมาดำรงตำแหน่งในศาลที่
สูงขึ้นไปตามลำดับ และเมื่อเดือนธันวาคม ค.ศ. 1974 ผู้พิพากษาของศาลอุทธรณ์
ทั้งหมดได้เลื่อนตำแหน่งมาจาก High Court และผู้พิพากษาของ House
of Lords เกือบทั้งหมดได้เลื่อนตำแหน่งมาจากศาลอุทธรณ์

¹ อัครวิทย์ สมารวงศ์, "กฎหมายและการศาลของประเทศอังกฤษ" บรรยาย
ในการอบรมช่วยผู้พิพากษารุ่นที่ 22 ณ ห้องอบรมช่วยผู้พิพากษา กระทรวงยุติธรรมเมื่อ
วันที่ 22 กุมภาพันธ์ 2525

การถอดถอนผู้พิพากษา¹

Lord Chancellor มีอำนาจถอดถอน Lay Magistrates จากตำแหน่งได้เมื่อมีเหตุอันควร หรือสั่งให้พ้นหน้าที่ทางศาลอากรในกรณีสูงอายุ (70 ปี) ทพพลภาพ หรือปฏิเสธหรือละเลยไม่ปฏิบัติหน้าที่โดยวิธีตั้งชื่อ Lay Magistrates ใน Supplemental List ซึ่งทำใหม่กลวิธีที่จะปฏิบัติหน้าที่ในฐานะผู้พิพากษา

Stipendiary Magistrates, Lord Chancellor อาจถอดถอนจากตำแหน่งได้ในกรณีไม่มีความสามารถหรือประพฤติมิชอบ

Circuit Judges และ Recorders อาจถูก Lord Chancellor ถอดถอนจากตำแหน่งได้ในกรณีไม่มีความสามารถหรือความประพฤติมิชอบ และสำหรับ Recorders ในกรณีไม่ปฏิบัติหน้าที่ตามจำนวนวันและระยะเวลาที่ระบุไว้ในการแต่งตั้งอีกด้วย

Lord Chancellor มีอำนาจในการถอดถอน Lay Magistrates Stipendiary Magistrates, Circuit Judges และ Recorders อย่างกว้างขวาง แต่ในทางปฏิบัติ Lord Chancellor จะใช้อำนาจนี้ในลักษณะพิจารณาตัดสิน (in a judicial manner) โดยรับฟังคำแถลงกล่าวหาของผู้พิพากษาที่ถูกกล่าวหา และพยานหลักฐานเกี่ยวกับขอกกล่าวหา

สำหรับ High Court Judges, Lord Justice of Appeal และ Law Lords รวมทั้ง Lord Chief Justice, Master of the Rolls, President of Family Division และ Vice Chancellor (ประธานของ Chancery Division) ซึ่งดำรงตำแหน่งระหว่างที่ประพฤติชอบ พระมหากษัตริย์จะทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ถอด

¹ ไมตรี ตัน เก็มทรัพย์, "ศาลและผู้พิพากษาของอังกฤษ" วารสารกฎหมายปกครอง (เมษายน 2525 เล่ม 1 ตอน 1) : 24-25

ถอนจากตำแหน่งไต่ถามมติของรัฐสภาทั้งสองสภา (Address of both Houses of Parliament)

อำนาจถอดถอนผู้พิพากษามีความสำคัญอย่างยิ่ง เกี่ยวกับความเป็นอิสระของตุลาการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับศาลสูง ดังนั้นตั้งแต่ Act of Settlement 1701 เป็นต้นมา นักกฎหมายอังกฤษส่วนใหญ่จึงยึดถือว่า การถอดถอนผู้พิพากษาตั้งแต่ตำแหน่ง High Court Judges ขึ้นไป จะกระทำไต่ถามมติของรัฐสภาทั้งสองสภาตามที่ Act of Settlement บัญญัติไว้เท่านั้น แต่อย่างไรก็ตามวิธีดังกล่าวไม่ใช่ เป็นวิธีถอดถอนเพียงวิธีเดียว แต่ยังมีวิธีอื่นอีกหลายวิธี เช่น โดย

1. Writ of scire facias ซึ่งเป็นวิธียกเลิกพระบรมราชโองการแต่งตั้ง (Letter of Patent)
2. การยื่นฟ้องโดยกล่าวโทษอาญา (Criminal information) ต่อ Queen's Bench Division ซึ่ง Attorney General เป็นโจทก์
3. การตราพระราชบัญญัติ (Act of Parliament) ยกเลิกตำแหน่งหน้าที่ของผู้พิพากษา เช่น ในการปรับปรุงระบบตุลาการ
4. การพิจารณาถอดถอนซึ่งเรียกว่า Impeachment โดย House of Lords ซึ่ง House of Commons เป็นโจทก์ ซึ่งแม้ว่าวิธีนี้ได้ใช้ครั้งสุดท้าย เมื่อ ค.ศ. 1805 ก็ตาม ปัจจุบันยังไม่มีกฎหมายยกเลิก

การฝึกอบรมผู้พิพากษาในประเทศอังกฤษ

(ผู้พิพากษาของ อังกฤษส่วนใหญ่ได้รับคัดเลือกมาจากนายความและผู้ประกอบวิชาชีพทางกฎหมายที่มีประสบการณ์ทำงานมานาน โดยเฉพาะ Barristers เป็นผู้มีการศึกษาสูง เป็น เนติบัณฑิตที่ผ่านการศึกษารวมอย่าง เชมวงคมาแล้ว เมื่อปฏิบัติงานมีชื่อเสียง เกียรติคุณดี ก็จะได้รับพิจารณาคัดเลือกเป็นผู้พิพากษาในศาลต่าง ๆ ตามความเหมาะสม ผู้พิพากษาส่วนใหญ่เป็นที่ไว้วางใจ เชื่อใจว่าเป็นผู้ที่มีความร่ำรวย มีความซื่อสัตย์สุจริต เป็นที่เคารพนับถือของประชาชน ในอังกฤษจึงไม่มีการฝึกอบรมผู้พิพากษาอีก

และไม่มีสถาบันหรือวิทยาลัย โดยเฉพาะสำหรับฝึกอบรมผู้พิพากษา เช่น ในประเทศ
ฝรั่งเศสและญี่ปุ่น จะมีก็เพียงแต่การประชุมสัมมนาผู้พิพากษาโดยทั่วไปเท่านั้น
ประเทศสหรัฐอเมริกา

การคัดเลือกผู้พิพากษา

ประเทศสหรัฐอเมริกา มีการปกครองในรูปรัฐรวม (Federal State) ประกอบด้วยมลรัฐต่าง ๆ 50 มลรัฐ เป็นระบบการปกครองแบบกระจายอำนาจ มลรัฐต่าง ๆ ใช้อำนาจนิติบัญญัติ อำนาจบริหาร และอำนาจตุลาการบางส่วนด้วยตนเอง โครงสร้างของศาลจึงเป็นระบบศาลคู่ คือ ศาลสหรัฐ (United States Courts) และศาลมลรัฐ (State Court)¹

²ศาลสหรัฐ เป็นศาลที่ตั้งขึ้นโดยอาศัยอำนาจตามรัฐธรรมนูญของประเทศ และมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดี (cases) และข้อพิพาท (Controversies) ต่างๆ เท่าที่รัฐธรรมนูญของประเทศบัญญัติให้อำนาจไว้ เท่านั้น ส่วนศาลมลรัฐนั้น ตั้งขึ้นโดยกฎหมายของแต่ละมลรัฐ และภายใต้บังคับบทบัญญัติแห่งกฎหมายของมลรัฐนั้น ๆ โดยทั่วไปแล้ว ศาลมลรัฐมีอำนาจไม่จำกัดเห็นอกคดียกประเภท ดังนั้นจึงเป็นผู้พิจารณาพิพากษาคดีส่วนใหญ่ของประเทศ

คดีหรือข้อพิพาทที่อยู่ในอำนาจของศาลสหรัฐ ตามที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญนั้น แบ่งออกเป็น 3 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

1. คดีซึ่งประเทศสหรัฐอเมริกา เป็นคู่ความ ไม่ว่าจะโดยรัฐบาลสหรัฐอเมริกาเอง หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลสหรัฐอเมริกา และไม่ว่าจะเป็นผู้ฟ้องหรือถูกฟ้อง ทั้งนี้ เพราะเป็นการไม่สมควรที่จะให้รัฐบาลกลางของประเทศ คงอยู่ภายใต้อำนาจของรัฐบาลมลรัฐในฐานะ เป็นคู่ความในศาลมลรัฐ

¹ Henry J. Abraham, The Judiciary, (Boston; Allyn and Bacon Inc, 1973): p.3

² วีระ ทรัพย์ไพศาล และ กนก อินทร์มรรย, "รายงานการตุลาการ ณ ประเทศเคนาดา และประเทศสหรัฐอเมริกา," กุดพาน (มกราคม - กุมภาพันธ์ 2524) : 7-13

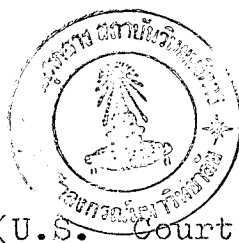
2. คดีพิพาทระหว่างมลรัฐ ระหว่างมลรัฐหนึ่งกับพลเมืองของอีกมลรัฐหนึ่ง ระหว่างพลเมืองของต่างมลรัฐกัน ระหว่างพลเมืองของมลรัฐเดียวกัน เกี่ยวกับสิทธิเรียกร้องที่ดินที่ใคร่ในรัฐอื่น คดีพิพาทเกี่ยวกับตัวบุคคลและกงสุล หรือคดีพิพาทระหว่างมลรัฐหรือพลเมืองของมลรัฐกับรัฐต่างประเทศ หรือพลเมืองหรือคนในบังคับของรัฐต่างประเทศ ทั้งนี้เพราะอาจมีข้อสงสัยใกองยาวว่าศาลมลรัฐจะไม่สามารถวางตนเป็นกลางในการวินิจฉัยชี้ขาดคดีเท่าที่ควร และยังมีผลกระทบกระเทือนต่อความสัมพันธ์อันดีระหว่างประเทศซึ่งรัฐบาลกลางมีหน้าที่รับผิดชอบอีกด้วย

3. คดีที่มีปัญหาออกกฎหมาย และการใช้กฎหมายตามหลักความเป็นธรรม (Law and Equity) ซึ่งเกิดขึ้นเกี่ยวกับรัฐธรรมนูญ หรือกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา หรือจากสนธิสัญญาต่าง ๆ ที่ทำหรือจะทำขึ้นใหม่ และคดีที่ปวงเกี่ยวกับการเดินเรือและทะเลหลวง

อย่างไรก็ตาม เนื่องจากคดีทั้งสามประเภทข้างต้น เป็นคดีรัฐธรรมนูญของประเทศบัญญัติว่า ศาลสหรัฐมีอำนาจพิจารณาพิพากษาเท่านั้น กรณีใดเป็นการบัญญัติในทางที่แบ่งแยกวากคดีทั้งสามประเภทอยู่ในอำนาจของศาลสหรัฐเท่านั้น ส่วนคดีอื่น ๆ นอกจากนี้อยู่ในอำนาจของศาลมลรัฐ รัฐสภาใช้อำนาจออกกฎหมายโดยชัดแจ้งว่า ในบางกรณีคดีประเภทหนึ่งประเภทใดในสามประเภทข้างต้นให้ศาลมลรัฐมีอำนาจพิจารณาพิพากษาได้ควย หรือให้ศาลสหรัฐเท่านั้นมีอำนาจพิจารณาพิพากษา เช่น กำหนดว่าคดีที่มีปัญหาออกกฎหมาย รัฐธรรมนูญ หรือกฎหมายของประเทศ หรือคดีระหว่างพลเมืองของมลรัฐต่างกัน จะดำเนินกระบวนการพิจารณาในศาลสหรัฐได้ก็ต่อเมื่อต้นทุนทรัพย์เกินกว่า 10,000 ดอลลาร์ และคดีเกี่ยวกับทะเลหลวงและที่ช่อง เจาหน้าที่ทางการทูตให้ดำเนินกระบวนการพิจารณาได้ก็ศาลสหรัฐเท่านั้น

ศาลสหรัฐแบ่งออกเป็น 3 ชั้น คือ

1. ศาลสูงสุดสหรัฐ (the Supreme Court of the United States) ประกอบด้วยประธานศาลสูงสุด 1 คน และผู้พิพากษาอีก 8 คน รวมเป็น 9 คน

2. ศาลอุทธรณ์สหรัฐ (U.S. Court of Appeals) มี 12 ศาล ประจำอยู่ในส่วนต่าง ๆ ของประเทศซึ่งแบ่งออกเป็น 12 ภาค จำนวนผู้พิพากษาในแต่ละศาลแตกต่างกันออกไปตามจำนวนคดีที่เกิดขึ้นในแต่ละศาล

3. ศาลชั้นต้นสหรัฐ (U.S. District Court) มี 94 ศาล ทุกรัฐต้องมีอย่างน้อย 1 ศาล บางมณฑลมี 2-4 ศาล ในรัฐ District of Columbia มี 5 ศาล จำนวนผู้พิพากษาในแต่ละศาลก็แตกต่างกันออกไปตามปริมาณคดีของศาลนั้น ๆ

ศาลมณฑล¹ ศาลของแต่ละมณฑลมีโครงสร้างแตกต่างกันออกไปตามวิวัฒนาการและความเหมาะสมของมณฑลนั้น ๆ 27 มณฑล เช่น นิวยอร์ก เพนซิลวาเนีย และแมสซาชูเซตส์ จัดแบ่งศาลออกเป็น 3 ชั้น คือ ศาลสูงสุด ศาลอุทธรณ์ และศาลชั้นต้น ส่วนมณฑลที่เหลือ 23 มณฑล เช่น เมน ฮาวาย คอนเนคติกัตต์ จัดแบ่งศาลออกเป็น 2 ชั้นคือ ศาลสูงสุดและศาลชั้นต้น จำนวนผู้พิพากษาของศาลมณฑลทั้งสามชั้นมีแตกต่างกันออกไปในแต่ละศาลตามปริมาณงานและความสำคัญของศาล

การคัดเลือกผู้พิพากษาศาลสหรัฐ

ตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกา การแต่งตั้งผู้พิพากษาศาลสหรัฐไม่ว่าในลำดับใด เป็นอำนาจของประธานาธิบดี แต่ทั้งนี้ต้องเป็นไปตามคำแนะนำและยินยอมของวุฒิสภา²

เหตุผลที่ให้ประธานาธิบดีซึ่งเป็นฝ่ายบริหาร และวุฒิสภาซึ่งเป็นฝ่ายนิติบัญญัติ เข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องในการแต่งตั้งผู้พิพากษาซึ่งเป็นฝ่ายตุลาการนั้น ก็เพื่อเป็นการ

¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 22

² Constitution of the United States, article 2, section 2

ตรวจสอบและคานอำนาจกันระหว่างอำนาจทั้งสาม อย่างไรก็ตามเมื่อได้รับแต่งตั้งแล้วผู้พิพากษาซึ่งทำหน้าที่เป็นศาลและเป็นผู้ใช้อำนาจตุลาการนี้ย่อมมีอิสระในการพิจารณาพิพากษาอรรถคดีและข้อพิพาทต่าง ๆ โดยฝ่ายบริหารหรือฝ่ายนิติบัญญัติจะเข้ามายุ่งเกี่ยวแทรกแซงไม่ได้ เพื่อเป็นประกันความเป็นอิสระดังกล่าวนี้¹ รัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกาจึงได้บัญญัติรับรองไว้อย่างชัดเจนว่า ผู้พิพากษาศาลสหรัฐ ไม่ว่าจะ เป็นศาลสูงสุดหรือศาลชั้นต่ำกว่า ได้รับแต่งตั้งโดยไม่มีกำหนดเวลา อยู่ในตำแหน่ง ในระหว่างที่มีความประพฤติดีใจจนตลอดชีวิตหรือลาออกเอง การถอดถอนผู้พิพากษาศาลสหรัฐจะกระทำได้อีกแต่โดยวิธีการที่เรียกว่า Impeachment โดยรัฐสภา เท่านั้น² ส่วนเรื่องเงินเดือนนั้น อัตราเงินเดือนในปี ค.ศ. 1980 ประธานศาลสูงสุดได้รับเงินเดือนปีละ 75,000 เหรียญดอลลาร์ ผู้พิพากษาศาลสูงสุดได้ปีละ 72,000 เหรียญดอลลาร์ ผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ได้ปีละ 57,500 เหรียญดอลลาร์ ผู้พิพากษาศาลชั้นต้นได้ปีละ 54,500 เหรียญดอลลาร์ และระหว่างอยู่ในตำแหน่งจะมีการลดเงินเดือนไม่ได้ (เงินเดือนผู้พิพากษาในศาลหนึ่ง ๆ ไม่มีการขึ้นเงินเดือน จะได้รับเท่ากันตลอดไปตั้งแต่เข้ารับราชการจนออกจากราชการ) ยกเว้นผู้พิพากษาศาลชั้นต้นของสหรัฐในแถบคลองปานามา เกาะกวม และหมู่เกาะเวอร์จิน ซึ่งได้รับแต่งตั้งเป็นคราว ๆ ละ 8 ปี และอาจถูกลดเงินเดือนได้ ทั้งนี้เพราะในท้องที่เหล่านี้ไม่มีการแบ่งแยกการใช้ อำนาจตุลาการระหว่างรัฐบาลกลางกับรัฐบาลท้องถิ่น อำนาจของศาลชั้นต้นเหล่านี้จึงไม่จำกัดอยู่แต่เฉพาะเห็นอกก็ประเภทที่รัฐธรรมนูญบัญญัติให้เป็นส่วนหนึ่งของอำนาจตุลาการของรัฐบาลกลาง แต่สามารถพิจารณาพิพากษาคดีทุกประเภทได้เช่นเดียวกับศาลมลรัฐทั้งหลาย

นอกจากนั้น สหรัฐอเมริกายังมีระบบอาวุโสของผู้พิพากษาศาลสหรัฐ (Senior Judge) กล่าวคือผู้พิพากษาที่มีอายุครบ 65 ปี และทำงานเป็น

¹ Constitution of the United State, article 3, section 1.

² วีระ ทรัพย์ไพศาล และ กนก อินทร์พรหม, "รายงานการตุลาการ ๗ ประเทศแคนาดา และประเทศสหรัฐอเมริกา," หน้า 32.

ผู้พิพากษามาแล้วอย่างน้อย 15 ปี หรืออายุครบ 70 ปี และทำงานเป็นผู้พิพากษามา
แล้วอย่างน้อย 10 ปี มีสิทธิลาออกโดยได้รับเงินก้อนเต็ม แดงกลับมาช่วยทำงาน
เป็นผู้พิพากษาเป็นครั้งคราว โดยถือว่าประสบการณ์ ความรู้ และความสามารถของ
ผู้พิพากษาอาวุโส เป็นประโยชน์ต่อราชการศาล แต่สุขภาพและอายุอาจเป็นอุปสรรค
ต่อการมาปฏิบัติงานเป็นประจำ จึงให้มาทำงานได้ตามสบาย¹

ในการพิจารณาแต่งตั้งผู้พิพากษาศาลสหรัฐนั้น ประธานาธิบดีมีอำนาจที่จะ
เสนอแนะบุคคลใดที่ตน เห็นว่ามีความเหมาะสม เพื่อให้วุฒิสภายินยอมเห็นชอบ ฝ่าย
ตุลาการ ไม่มีส่วนร่วมในการคัดเลือกผู้พิพากษา กฎหมายรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกา
ไม่ได้กำหนดคุณสมบัติของบุคคลที่จะดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาศาลสหรัฐไว้ บุคคลที่จะดำรง
ตำแหน่งผู้พิพากษาศาลสหรัฐจึงไม่จำเป็นต้องมีสัญชาติอเมริกันหรืออาศัยอยู่ในประเทศ
สหรัฐอเมริกามาก่อน และไม่จำเป็นต้องมีความรู้ทางกฎหมายแต่อย่างใด ในทาง
ปฏิบัติ ประธานาธิบดีจะแต่งตั้งผู้จบการศึกษาทางด้านกฎหมายอย่างน้อยวุฒิปริญญาตรี
และมีประสบการณ์เกี่ยวกับงานด้านกฎหมาย หรือเคยเป็นผู้พิพากษามาก่อน และสังกัด
พรรคการเมืองเดียวกับตน ชื่อสตีเวน คอพเพิร์ต และทำงานให้แก่พรรคอย่างจริงจัง เป็น
ผู้พิพากษาศาลสหรัฐ การที่บุคคลใดรับการแต่งตั้งจากประธานาธิบดี จึงเป็นสิ่งตอบแทน
ทางการเมืองอย่างหนึ่ง แต่ในบางครั้งประธานาธิบดีอาจแต่งตั้งบุคคลที่สังกัดพรรคการเมือง
ตรงข้ามกับตน เป็นผู้พิพากษาศาลสหรัฐก็ได้ แต่มีจำนวนน้อยมาก เช่น ในสมัย
ประธานาธิบดีไอเซนฮาวร์ ซึ่งสังกัดพรรคริพับลิกัน ได้มีการแต่งตั้งพรรคริพับลิกัน
เป็นผู้พิพากษาศาลสหรัฐ 158 นาย แต่แต่งตั้งสมาชิกพรรคดีโมแครตเป็นผู้พิพากษา
เพียง 12 นายเท่านั้น และในสมัยประธานาธิบดีเคนเนดี สมาชิกพรรคดีโมแครต
ได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้พิพากษาศาลสหรัฐถึง 113 นาย แต่สมาชิกพรรคการเมืองอื่น ๆ
ได้รับแต่งตั้งเพียง 13 นายเท่านั้น

¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 37

² Henry J. Abraham, The Judiciary, pp. 120 - 125

สำหรับวิधिปฏิบัติที่ประธานาธิบดีจะชี้แจงพิณิจแต่งตั้งผู้พิพากษาศาลสหรัฐนั้น ก่อนที่ประธานาธิบดีจะเสนอชื่อบุคคลต่อวุฒิสภา มักจะทำการปรึกษาหารือกับบุคคลต่าง ๆ ส่วนการที่จะปรึกษาหารือกับใครบางคนนั้น ยอมสละตำแหน่งที่ว่าง และตำแหน่งของศาลสหรัฐในระดับใด ในกรณีที่จะต้องมี การแต่งตั้งผู้พิพากษาศาลสูง ประธานาธิบดี จะต้องพิจารณาอย่างรอบคอบ เพราะผู้พิพากษาศาลสูง เป็นตำแหน่งที่สำคัญก่อนนโยบายการบริหารประเทศของประธานาธิบดี และมีอำนาจที่จะพิพากษาว่ากฎหมายฉบับใดฉบับหนึ่ง หรือการกระทำของฝ่ายบริหารขัดต่อรัฐธรรมนูญ ในกรณีเช่นนี้ประธานาธิบดีจะหารือกับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม หรือผู้นำคนสำคัญ ๆ ของพรรค แต่การพิจารณาแต่งตั้งผู้ใดนั้นยอมเป็นอำนาจของประธานาธิบดีคนเดียว โดยปกติแล้วประธานาธิบดีมักจะพิจารณาเกี่ยวกับความคิดทางการเมือง ซึ่งจะมีอิทธิพลต่อการพิจารณาคดีในภายหน้า คุณสมบัติโดยทั่วไปของผู้พิพากษาศาลสูงก็คือ เป็นชายอายุระหว่าง 50-55 ปี ผนวช นับถือศาสนาคริสต์นิกายโปแตสแตนต์ เป็นคนเผ่า Anglo Saxon มีฐานะในสังคมชั้นสูง เกิดโตมาจากในเมือง มีการศึกษาคดี มีความเป็นอนุรักษ์นิยม คัดถึงประโยชน์ส่วนรวม สนใจการเมือง ใฝ่ใญ่ปริญญา B.A. หรือ L.L.B. มีประสบการณ์ในการทำงานเพื่อกรสาธารณะหรือในท้องถิ่น ส่วนการพิจารณาแต่งตั้งผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ของสหรัฐนั้น ประธานาธิบดีจะหารือกับวุฒิสมาชิก หรือองค์การพรรคการเมืองระดับมลรัฐ โดยทั่วไปแล้วผู้ที่ได้รับการเสนอแนะต่อวุฒิสภามักเป็นผู้มีประสบการณ์ทางกานกฎหมาย หรือมีหน้าที่การงานในวงการบริหารบาลมาก่อน สำหรับการพิจารณาแต่งตั้งผู้พิพากษาในระดับศาลชั้นต้น ประจำเขตของรัฐบาลกลางนั้น องค์การพรรคการเมืองในระดับมลรัฐหรือวุฒิสมาชิกที่มาจากมลรัฐนั้น ๆ และสังกัดพรรคเดียวกับประธานาธิบดีมักจะเสนอแนะบุคคลที่ตนเห็นสมควรต่อประธานาธิบดี และผู้ที่ได้รับการเสนอแนะจะได้รับการตรวจสอบความเหมาะสมจากหน่วยงานต่าง ๆ คือ กระทรวงยุติธรรม เอฟ.บี.ไอ. และคณะกรรมการพิจารณาแต่งตั้งผู้พิพากษา รัฐบาลสหรัฐของสมาคมเนติบัณฑิตยสภา ส่วนใหญ่แล้วผู้ที่ได้รับการเสนอแนะมักเป็นทนายความ ผู้พิพากษาของมลรัฐ หรือผู้พิพากษาที่ทำงานเกี่ยวกับกฎหมายตามหน่วยราชการต่าง ๆ ¹

¹ Henry J. Abraham, The Judiciary, pp. 115-117, 125

ข้อที่น่าสังเกตุก็คือ การใช้คลุณีในการแต่งตั้งผู้พิพากษาของประธานาธิบดีนั้น ประธานาธิบดีจะต้องปรึกษาหารือกับวุฒิสมาชิกของมลรัฐที่เกี่ยวข้องกับตำแหน่งที่วางลง ทั้งนี้เพราะมีประเพณีว่า ถ้าหากวุฒิสมาชิกผู้นั้นไม่เห็นชอบด้วยกับการเสนอแนะของประธานาธิบดีและแจ้งให้บรรดาวุฒิสมาชิกทั้งหลายทราบแล้ว บรรดาสมาชิกทั้งหมดจะไม่อนุมัติในการแต่งตั้งผู้พิพากษานั้น ๆ ประเพณีดังกล่าวนี้เรียกว่า "Senatorial Courtesy"¹

เนื่องจากการแต่งตั้งผู้พิพากษาของรัฐบาลกลางต้องได้รับความเห็นชอบจากวุฒิสภา จึงทำให้ผู้พิพากษาศาลสหรัฐจำนวนไม่น้อย เป็นหนี้บุญคุณนักการเมือง โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักการเมืองที่มาจากท้องถิ่นเดียวกับที่เคยให้ความสนับสนุนในกรณีที่ทำให้ตนได้รับการแต่งตั้ง อย่างไรก็ตามการที่ผู้พิพากษาได้รับความช่วยเหลือในลักษณะดังกล่าว มิได้หมายความว่าผู้พิพากษาจะต้องตกอยู่ใต้อิทธิพลของนักการเมืองเสมอไป ทั้งนี้เพราะสิ่งที่มีอิทธิพลต่อผู้พิพากษา ได้แก่ ธรรมเนียมประเพณีของศาล ทัศนคติส่วนบุคคล คุณค่าของวิชาชีพตลอดจนระยะเวลาที่รัฐธรรมนูญกำหนดให้ผู้พิพากษาศาลสหรัฐดำรงตำแหน่งตลอดชีวิต และมีกฎหมายให้ความคุ้มครองผู้พิพากษาจากอิทธิพลทางการเมือง ดังนั้นประธานาธิบดีบางคนหลังจากที่แต่งตั้งผู้พิพากษาศาลสหรัฐแล้วต้องผิดหวัง เป็นอย่างมาก เมื่อเห็นตนแต่งตั้งไปนั้นมิได้วันจัญคดีตามที่ตนเฝ้าคาดคิดไว้ เช่น กรณีแต่งตั้งผู้พิพากษา ผู้พิพากษาโอลิเวอร์ เวเนเคลดโฮม ของประธานาธิบดีรูสเวลต์ เป็นต้น²

ตามรายงานของคณะกรรมการปรับปรุงระบบศาลสหรัฐของกระทรวงยุติธรรมในเรื่องเกี่ยวกับการแต่งตั้งผู้พิพากษาศาลสหรัฐ ปรากฏว่าแม้ว่าแต่งตั้งผู้พิพากษาศาลสหรัฐ ซึ่งกระทำโดยประธานาธิบดีโดยความเห็นชอบและยินยอมของวุฒิสภา จะเป็นที่ยอมรับกันทั่วไปตามที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญ แต่ในทางปฏิบัติ เห็นกันว่าวิธีการนี้เป็นการแต่งตั้งด้วยความเอื้อเฟื้อของวุฒิสภา (Senatorial Courtesy) แสดงให้

¹Ibid, p. 116

²สวัสดี สัมพันธ์, "การคัดเลือกบุคคล เขาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาในสหรัฐอเมริกา," หน้า 291

เห็นควยว่่า มีกัร เมือง เขามายง เกียวมัก หลักรการใน เรื่งการ ที่ต้อง ใ้รับ ความ
 อดั้มักจาก วชิเสภา ซึ่ง เป็น เรื่ง ที่ลาสมัย แลว คณะกรรการฯ เห็นว่่า วิชิปฏิบัติ เช่นนั
 ไม่ เป็น ผล คั้ทั้ง แก่ ส่วนรวม และ ทั้ง ระบบ สาธสหรัฐ จึง เสนอ ใ้มีการ ตั้ง คณะกรรการ
 คณะหนึ่ง เรียกว่่า Commission on the Judicial Appointment
 Process ประกอบควยว่่า แนนจาก วงการ วิชาชิพิภพ หมายตาง ๆ และ ประชาชน
 ธรรมคา คณะกรรการนี้ ทำหน้าที่ แนนมา ตราฐาน ที่ควริ ใ้ใช้ในการ คัด เลือ กย ที่สมควร
 ใ้รับ การ แตง ตั้ง เป็น ผู้พิพากษา แนนมา ถึง วิชิการ ที่ จะ นำ ทั้ง บุคคล และ หนวยงาน สถาบัน
 ที่ เกียวข้อง กับ กระบวนการ ยุติธรรม เขามามี บทบาท ใ้ในการ คัด เลือ กย ที่สมควร ใ้รับ แตง ตั้ง
 เป็น ผู้พิพากษา และ แนนมา ถึง วิชิการ และ แนนการตาง ๆ ที่ควริ ใ้ เพื่อ คัด คัด และ จงใจ ใ้ให้
 ผู้ที่มี ความสามารถ ใ้ยอมรับ หรือ ยั้ง คง เป็น ผู้พิพากษา ตอไป และ ใน สมัย ของ
 ประธานาธิบดี จิมมี คาร์เตอร์ ก็ ใ้มีการ ตั้ง คณะกรรการ ตั้ง กลาว ขึ้น เพื่อ ทำหน้าที่
 สรรหา และ เสนอ แนน ตัว บุคคล อื่นควร ใ้รับ การ แตง ตั้ง เป็น ผู้พิพากษา สาธสหรัฐ แก่ ประธานาธิบดี
 และ วิชิการ นัก ไ้ถูก นำ ไป ใ้ใช้ในการ แตง ตั้ง ผู้พิพากษา ของ มลรัฐตาง ๆ ใน เวลา
 ตอมา ใ้

การ คัด เลือ กย ผู้พิพากษา ของ สาธมลรัฐ

แม่วิชิการ คัด เลือ กย ผู้พิพากษา ใน ระดั้มลรัฐ จะ แตง ตาง กับ การ คัด เลือ กย ผู้พิพากษา
 ของ รัฐบาล กลดาง แตระบบ การ คัด เลือ กย ผู้พิพากษาก็ มีความ เกียวพัน กับ พรการ เมือง และ
 กลุ่ม อธิพิพล ใน ทำนอง เกียวกั้ เป็น อัย ใน ระดั้มชาติ อย่าง ไร ก็ ตาม ใน ประเทศ สหรัฐ-
 อเมริกา วิชิการ คัด เลือ กย ผู้พิพากษา ของ แตละ มลรัฐ นั้น ไม่ เหมือนกัน บางมลรัฐ ใ้ วิชิ
 การ แตง ตั้ง โ้โดย ใ้ หนวยการ มลรัฐ หรือ สภานิติบัญญัติ ของ มลรัฐ มี อำนาจ ใ้ในการ แตง ตั้ง
 ผู้พิพากษา แตบางมลรัฐ ใ้ วิชิการ เลือ กย เช่น เกียวกั้กับการ เลือ กย ข้าราชการ อื่น ๆ
 และ บางมลรัฐ อาจ ใ้ ทั้ง วิชิ แตง ตั้ง และ การ เลือ กย ประกอบกัน ทั้ง สอง วิชิ²

¹ วีระ ทรัพย์ไพศาล และ กนก อินทร์มรรย, "รายงานการคุดศาล ณ
 ประเทศคานาดา และ ประเทศสหรัฐอเมริกา," หน้า 32-33

² สวัสดิ์ ณัฒน์พันธ์, "การ คัด เลือ กย บุคคล เขาคำรงตำแหน่งผู้พิพากษาใน
 สหรัฐอเมริกา," หน้า 291

ที่จริงแล้ว ระบบการแต่งตั้งผู้พิพากษาของสหรัฐอเมริกา ควรจะเป็นไปในทำนองเดียวกับที่ปรากฏอยู่ในอังกฤษ ทั้งนี้ เพราะ เมื่อครั้งที่อเมริกาเป็นอาณานิคมของอังกฤษ อำนาจในการแต่งตั้งผู้พิพากษาเป็นอำนาจของตุลาการมลรัฐ ซึ่งถือเป็นตัวแทนของกษัตริย์อังกฤษ อย่างไรก็ตาม ภายหลังจากปฏิวัติอเมริกา ระบบการแต่งตั้งผู้พิพากษาได้เปลี่ยนแปลงไป สาเหตุของการเปลี่ยนแปลงในระยะหลังนี้เอง เป็นผลให้ระบบการคัดเลือกผู้พิพากษาในมลรัฐ เริ่มวิวัฒนาการและมีรูปแบบแตกต่างกันไป¹

การที่มลรัฐต่าง ๆ ของสหรัฐอเมริกา มีวิธีการคัดเลือกผู้พิพากษาไม่เหมือนกัน อาจกล่าวได้ว่าเป็นผลเนื่องมาจากระบบการปกครองของสหรัฐอเมริกา เหตุการณ์ทางการเมืองและแนวความคิดทางการเมือง กล่าวคือ โดยที่สหรัฐอเมริกามีการปกครองในระบบรัฐรวม มลรัฐทุกมลรัฐจึงอยู่ในฐานะเป็นที่มาแห่งอำนาจ และมีอำนาจที่จะปกครองหรือดำเนินนโยบายของตนโดยอิสระ เว้นแต่จะมีกฎหมายรัฐธรรมนูญ จำกัดไว้เท่านั้น ผลแห่งการนี้จึงทำให้มลรัฐแต่ละแห่ง เลือกใช้วิธีการคัดเลือกผู้พิพากษาในลักษณะที่ตนเห็นว่าเหมาะสมและดีที่สุด วิธีการที่ใช้จึงแตกต่างกันไป มิได้เป็นแบบอย่างเดียวกันตลอดทั่วทั้งประเทศ นอกจากนี้ เหตุการณ์ทางการเมืองและแนวความคิดทางการเมืองที่เกิดขึ้นในแต่ละยุคแต่ละสมัย ก็มีส่วนทำให้ระบบการคัดเลือกผู้พิพากษาของแต่ละมลรัฐผิดแตกต่างกันไป ทั้งนี้จะเห็นได้ว่า การที่ตุลาการมลรัฐ เคยมีอิทธิพลในการแต่งตั้งผู้พิพากษาในสมัยอาณานิคมก็คือ การที่ประชาชนหันไปสนับสนุนให้สหพันธ์บัญญัติมีอำนาจในการแต่งตั้งผู้พิพากษาภายหลังจากปฏิวัติอเมริกาก็คือการที่ประชาชนเปลี่ยนไปนิยมระบบเลือกตั้งผู้พิพากษา เนื่องจาก อิทธิพลตามแนวความคิดของประธานาธิบดี แจคสัน ก็คือ ตลอดจนความพยายามที่จะมุ่งยึดมั่นมิให้การเลือกผู้พิพากษา เกี่ยวข้องกับการเมือง และระบบพรรคก๊กใดสิ่งเหล่านี้มิได้ความมีอิทธิพลใน

¹ Glenn R. Winters and Robert E. Allard, "Judicial Selection and Tenure in the United States," The Courts, The Public, and the Law Explosion (Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice Hall Inc, 1965), pp. 148-149

² สวัสดิ์ สงสัมพันธ์, "การคัดเลือกบุคคล เขาคำร่างตำแหน่งผู้พิพากษาในสหรัฐอเมริกา", หน้า 292-293

การกำหนดวิธีการเลือกผู้พิพากษา และเป็นผลให้วิธีการที่ใช้อยู่ในมลรัฐต่าง ๆ แตกต่างกันไป อย่างไรก็ตาม แมวมลรัฐต่าง ๆ จะมีวิธีการคัดเลือกผู้พิพากษาไม่เหมือนกันดังกล่าวดังกล่าวแล้ว แต่วิธีการคัดเลือกผู้พิพากษาที่ใช้อยู่กันอยู่ทั่ว ๆ ไป อาจจะสรุปได้ 3 วิธีดังนี้ คือ

1. วิธีการแต่งตั้ง (Appointment)
2. วิธีการเลือกตั้ง (Election)
3. วิธีการมิสซูรี (Missouri Plan)

รายละเอียดของวิธีต่าง ๆ มีดังต่อไปนี้

วิธีการแต่งตั้ง¹ (Appointment) หมายถึงวิธีการคัดเลือกผู้พิพากษา โดยในเนวการมลรัฐหรือสถานกษัตริย์ของมลรัฐ เป็นผู้มีอำนาจในการแต่งตั้งบุคคลเพื่อดำรงตำแหน่งผู้พิพากษา วิธีการแต่งตั้ง เป็นวิธีที่ใ้กันมาตั้งแต่สมัยอเมริกาขัง เป็นอาณานิคมของอังกฤษ กล่าวคือ ในสมัยเนวการมลรัฐ ซึ่งถือว่า เป็นตัวแทนของกษัตริย์อังกฤษ เป็นผู้มีอำนาจแต่งตั้งผู้พิพากษา แต่ครั้นภายหลังที่อเมริกาประกาศอิสรภาพแล้ว วิธีการแต่งตั้งผู้พิพากษาค่อยเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม ทั้งนี้เพราะชาวอเมริกันเห็นว่าเนวการมลรัฐทำหน้าที่ เป็นประกันผลประโยชน์ของประเทศอังกฤษมากกว่าที่จะเป็นฝ่ายประชาชน ประชาชนจึงหันไปมอบความไว้วางใจให้แกสถานกษัตริย์กษัตริย์ และให้สถานกษัตริย์เป็นผู้มีอำนาจในการแต่งตั้งผู้พิพากษา ฉะนั้นหลังจากประกาศอิสรภาพแล้วเนวการมลรัฐจึงหมดอำนาจและทำหน้าที่ทางพิธีการโดยปราศจากอิทธิพลทางการ เมืองจนกระทั่งในศตวรรษที่ 20 ได้มีความคิดที่จะปรับปรุงตำแหน่งเนวการมลรัฐให้เป็นที่แห่งที่มีอำนาจและมีความสำคัญขึ้นมาอีก เนวการมลรัฐจึงกลับมีอำนาจขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง รวมทั้งอำนาจในการแต่งตั้งผู้พิพากษาคอย

¹ Glenn R. Winters and Robert E. Allard, "Judicial Selection and Tenure in the United States," pp. 148-149

สำหรับวิธีการแต่งตั้งผู้พิพากษานั้น ส่วนใหญ่แล้วใช้กันอยู่ในบริเวณของรัฐ
 กิ่ง เคมีที่มีมาตั้งแต่สมัยอาณานิคม 13 แห่ง ยกเว้นมลรัฐจอร์เจีย และนิวเจอร์ซีย์
 เท่านั้น นอกจากนี้มลรัฐอ่าวอ่าว ซึ่งมีโคโยในแถบบริเวณดังกล่าวก็ใช้วิธีนี้เช่นเดียวกัน
 บรรดามลรัฐที่ใช้วิธีการแต่งตั้งผู้พิพากษาเหล่านี้บางแห่งให้วุฒิสภาของรัฐเป็นผู้
 แต่งตั้ง โดยได้รับความเห็นชอบจากสภาสูงของรัฐ เช่น มลรัฐ เกลาแวร์ หรือโคโย
 ได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการบริหาร เช่น มลรัฐเมน บางมลรัฐการแต่งตั้ง
 ต้องได้รับความเห็นชอบจากทั้งวุฒิสภา และสภานิติบัญญัติ และสำหรับศาลชั้นต้น
 ที่มีอำนาจจำกัดบางศาล วุฒิสภามลรัฐมีอำนาจแต่งตั้งโคโยไม่ต้องให้ฝ่ายนิติบัญญัติ
 เห็นชอบด้วย ส่วนบางมลรัฐที่ใช้วิธีแต่งตั้งโดยสภานิติบัญญัตินั้น บางมลรัฐอาจให้
 วุฒิสภาเท่านั้นที่มีอำนาจแต่งตั้ง และบางมลรัฐก็ให้วุฒิสภาและสภานิติบัญญัติ
 มีอำนาจแต่งตั้งผู้พิพากษาได้

รัฐคอนเนคติกัต โรดไอแลนด์ เซาท์แคโรไลนา ให้อำนาจแต่งตั้ง
 ผู้พิพากษาอยู่กับฝ่ายนิติบัญญัติ โดยฝ่ายนิติบัญญัติพิจารณาเลือกจากรายชื่อบุคคลที่วุฒิสภา
 การมลรัฐเสนอ¹

รัฐแมริแลนด์ เซาท์แคโรไลนา เกอร์ซีย์ นิวเจอร์ซีย์ ให้
 อำนาจแต่งตั้งผู้พิพากษาอยู่ที่ฝ่ายบริหารโดยวุฒิสภาของรัฐ โดยได้รับความเห็นชอบ
 จากวุฒิสภา หรือสภานิติบัญญัติ²

ในมลรัฐบางแห่งกำหนดให้สภานิติบัญญัติ เป็นผู้แต่งตั้งผู้พิพากษาศาลสูงของ
 มลรัฐ แต่สำหรับชั้นในในวุฒิสภามลรัฐมีอำนาจแต่งตั้งโดยความเห็นชอบของวุฒิสภา
 เช่น มลรัฐโรดไอแลนด์ ส่วนศาลชั้นต้นบางศาลที่มีอำนาจจำกัด เช่น County
 Court หรือ Probate Court อาจใช้วิธีการเลือกตั้ง (Election)³

¹Arther T. Vanderbilt, Minimum Standards of Judicial
 Judicial Administration (The Law Center of New York
 University, 1949), pp. 8 - 9

²Ibid, p. 6

³คหน้า 125

หรืออาจให้วุฒิสภาเลือกผู้พิพากษามีอำนาจแต่งตั้งโดยลำพัง¹

รัฐเพนซิลวาเนีย ผู้พิพากษาในศาลชั้นต้นและศาลสูงมาจากการเลือกตั้ง
 เว้นแต่ผู้พิพากษาศาลชั้นต้นในศาลที่มีอำนาจจำกัด เช่น ศาลแขวง (Justice of
 the peace Court) :วุฒิสภาเลือกผู้พิพากษามีอำนาจแต่งตั้งโดยลำพัง²

สำหรับการพิจารณาเลือกบุคคลมาเป็นผู้พิพากษานั้น ในรัฐคอนเนคติกัต
 คัสทริคอฟ โคลัมเบีย แมริแลนด์ เมริซาสเซต เลือกจากบุคคลที่สังกัดพรรคการเมือง
 ในรัฐแคลิฟอร์เนีย คอนเนคติกัต เดลาแวร์ แมริแลนด์ ฯลฯ บุคคล
 ที่อยู่ในรายชื่อผู้พิพากษานั้น จะคงมีการปรึกษาร่วมกับเนติบัณฑิตยสภาเสียก่อน
 แต่ไม่เป็นทางการ³ ปัจจุบันนิยมให้คณะกรรมการคณะหนึ่ง เป็นผู้ช่วยในการสรรหา
 และเสนอแนะต่อผู้มีอำนาจแต่งตั้ง โดยคณะกรรมการนี้อาจประกอบด้วยผู้พิพากษา
 สมาชิกเนติบัณฑิตยสภา และบุคคลธรรมดา อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการนี้ไม่ว่าจะ
 มีชื่อเรียกว่าอะไรก็ตามมีอำนาจหน้าที่เพียง เสนอแนะความเห็นเท่านั้น⁴

วิธีการเลือกตั้ง⁵ (Election) มลรัฐต่าง ๆ สองในสามของสหรัฐอเมริกาใช้
 วิธีการคัดเลือกผู้พิพากษาโดยวิธีการเลือกตั้ง

¹ สวิสส์ สัมพันธ์, "การคัดเลือกบุคคลเข้าดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาใน
 สหรัฐอเมริกา," หน้า 293

² วีระ ทรัพย์ไพศาล และ กนก อินทร์พรชัย, "รายงานการคณา
 ณ ประเทศแคนาดา และประเทศสหรัฐอเมริกา", หน้า 34

³ Arther T. Vanderbilt, Minimum Standards of
 Judicial Administration, p. 9

⁴ Glenn R. Winters and Robert E. Allard, "Judicial
 Selection and Tenure in the United States," pp. 159-160

⁵ Ibid, p. 149

วิธีการเลือกตั้ง หมายถึงวิธีการที่กำหนดให้บุคคลที่ประสงค์จะดำรงตำแหน่ง
 หนึ่งไปสมัครรับเลือกตั้ง เช่น เกี่ยวกับการเลือกตั้งสมาชิกสภาสามัญผู้พิพากษา หรือ
 เจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหาร วิธีการเลือกตั้งผู้พิพากษา ได้รับความนิยมาตั้งแต่ในสมัยของ
 ประธานาธิบดี แจกสัน ความเชื่อที่ว่า ผู้ที่รับเลือกตั้งจะทำหน้าที่เป็นตัวแทน
 ประชาชนโดยความที่ได้รับการแต่งตั้ง เพราะประชาชนเป็นผู้พิจารณาเลือกเอง
 ความคิดนี้ได้รับความนิยมเป็นอันมาก มลรัฐส่วนใหญ่เกือบ 40 มลรัฐ จึงเลือกใช้วิธีนี้

สำหรับวิธีการเลือกตั้งผู้พิพากษานั้น อาจจะเป็นการเลือกผู้พิพากษาที่
 เกี่ยวข้องกับพรรคการเมือง (Partisan election) หรือไม่เกี่ยวกับ
 พรรคการเมือง (Non - Partisan election) ก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับกฎเกณฑ์
 ที่กำหนดไว้ในแต่ละมลรัฐ สำหรับวิธีการคัดเลือกประเภทแรก หมายถึงวิธีการเลือกตั้ง
 พรรคการเมือง จะ เกี่ยวข้องกับวิธีการกำหนดตัวบุคคล เขาสมัครรับเลือกตั้งใน
 ตำแหน่งผู้พิพากษาในนามของพรรค ซึ่งการกำหนดตัวผู้สมัครนั้นผู้เป็นตัวแทนของพรรค
 อาจจะได้รับเลือกจากที่ประชุมพรรค (Party Convention) หรืออาจ
 ได้รับความเลือกจากการหยั่งเสียงก่อนการเลือกตั้งภายในพรรค (Primary)
 การเลือกตั้งวิธีนี้ จึงมีการระบุชื่อพรรคไว้ในบัตรเลือกตั้งว่าผู้สมัคร เป็นสมาชิกพรรค
 การเมืองใด¹

ส่วนวิธีการเลือกตั้งที่ไม่เกี่ยวข้องกับพรรคการเมืองนั้น ประชาชนจะออก
 เสียงลงคะแนนให้แก่ผู้สมัครรับเลือกตั้ง เพื่อดำรงตำแหน่งผู้พิพากษา เช่นเดียวกัน
 แต่ทว่า วิธีการเลือกนี้ไม่กำหนดให้พรรคการเมือง เขา เกี่ยวข้องในการหาเสียง
 เลือกตั้ง หรือเขาที่กำหนดตัวผู้สมัครเลือกตั้ง ในบรรดามลรัฐที่ใช้วิธีการเลือกตั้ง
 ผู้พิพากษา 37 มลรัฐ มี 18 มลรัฐ ที่กำหนดห้ามพรรคการเมือง เขา เกี่ยวข้อง
 ส่วนมลรัฐที่เหลือ พรรคการเมือง เขามีส่วน เกี่ยวข้องกับการเลือกตั้งผู้พิพากษาอย่างมาก
 เหตุผลที่ใ้มีการกำหนดห้ามมิให้พรรคการเมือง เขา เกี่ยวข้องกับการคัดเลือกผู้พิพากษา

¹Henry J. Abraham, The Judiciary, (Boston:Allyn and Bacon Inc, 1973), pp. 114-115

มีสาเหตุเนื่องมาจากความเคลื่อนไหวที่จะจัดการทุจริตอันเกิดจากพรรคการเมืองในศตวรรษที่ 20¹

ส่วนที่กำหนดเวลาอยู่ในตำแหน่งของการเลือกตั้งแต่ละคราวนั้น แต่ละมลรัฐกำหนดระยะเวลาไว้มิเท่ากัน บางมลรัฐกำหนดไว้ 5, 7 หรือ 10 ปี แต่ไม่มีมลรัฐใดกำหนดให้อยู่ในตำแหน่งโคจรตลอดชีวิต หรือตลอดเวลาที่สมควรปฏิบัติ เช่นเดียวกับระบบอื่นหรือระบบการแต่งตั้งผู้พิพากษาสหรัฐ² รัฐที่ใช้ระบบการแต่งตั้งบางรัฐก็อาจมีกำหนดเวลาให้ผู้พิพากษาที่ได้รับแต่งตั้งดำรงตำแหน่งอยู่เป็นเวลา 4, 6, 8, 10 ปี ก็มี³

วิธีการมิสซูรี (Missouri Plan) เป็นวิธีคัดเลือกโดยใช้วิธีการแต่งตั้ง (Appointment) และวิธีการเลือกตั้ง (Election) ประกอบกัน⁴ เกิดขึ้นจากแนวความคิดของศาสตราจารย์ อัลเบิร์ต เอ็ม เคลล์ แห่งโรงเรียนกฎหมายมหาวิทยาลัยนอร์ธเวสเทิร์น เมื่อปี 1923 เป็นการคัดเลือกโดยอาศัยคุณวุฒิ (Merit Selection) ซึ่งเป็นการแก้ไขข้อเสียของวิธีแต่งตั้งและวิธีเลือกตั้ง และเนติบัณฑิตยสภาอเมริกันให้ความเห็นชอบและส่งเสริมให้มีการใช้วิธีนี้ เมื่อ ค.ศ. 1938 และเริ่มใช้เป็นที่แรกในรัฐมิสซูรี เมื่อปี 1940 ประกอบด้วยหลัก 4 ประการ คือ⁵

¹ สวีสต์ สจิมเพนซ์, "การคัดเลือกบุคคลเขาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาในสหรัฐอเมริกา", หน้า 294 - 295

² Arther T. Vanderbilt, Minimum Standards of Judicial Administration, p. 17

³ สุชาติ สุขสมิตร, "การคัดเลือกและฝึกอบรมผู้พิพากษาของสหรัฐอเมริกา", หน้า 42

⁴ Glenn R. Winters and Robert E. Allard, "Judicial Selection and Tenure in the United States," p. 150

⁵ Henry J. Abraham, The Judiciary, (Boston: Allyn and Bacon Inc, 1973), pp. 118-119

1. จัดตั้งคณะกรรมการที่ประกอบด้วยบุคคลทรงคุณวุฒิ มีความซื่อสัตย์สุจริต และนักกฎหมายที่มีชื่อเสียงจำนวนหนึ่ง คณะกรรมการจะคงไม่เข้าไปแทรกแซงการเมืองพรรคใดพรรคหนึ่ง อย่าง อ่อนหนา มีหน้าที่ ค้นหาและคัดเลือกบุคคลที่เหมาะสมกับตำแหน่งตุลาการ

2. ฝ่ายบริหารของมลรัฐโดยผ่านการมลรัฐ เป็นผู้แต่งตั้งผู้พิพากษาให้ดำรงตำแหน่งในศาลของมลรัฐ จากณมีรายชื่อที่คณะกรรมการคัดเลือก เสนอขึ้นมา เท่านั้น

3. หลังจากที่ใครรับแต่งตั้งและได้เข้าปฏิบัติหน้าที่เป็นระยะเวลาหนึ่ง ซึ่งส่วนใหญ่กำหนดเวลา 1 ปีแล้ว จะต้องให้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งของมลรัฐตรวจสอบ (Review) เพื่อเห็นชอบ ในการตรวจสอบนี้จะระบิให้ออกเสียง เฉพาะขอที่ว่า ผู้พิพากษาที่ใครรับแต่งตั้งแล้วนั้น เหมาะสมที่จะดำรงตำแหน่งหรือไม่ เท่านั้น

4. เมื่อครบกำหนดระยะเวลาที่ดำรงตำแหน่งแต่ละ เทอม แล้วให้มีการออกเสียงทั่วไปว่า ผู้พิพากษานั้น เหมาะสมที่จะดำรงตำแหน่งต่อไปอีก เทอมหรือไม่ ทั้งนี้โดยไม่มีผู้สมัครรับ เลือก เพื่อแข่งขันด้วย

วิธีการมิตซูรินี่มีรายละเอียดแตกต่างกันไปบ้างในแต่ละมลรัฐ เช่น รัฐแคลิฟอร์เนีย กำหนดให้ผู้พิพากษาคำลอุทธรณ์และศาลฎีกาที่จะครบกำหนดเวลาดำรงตำแหน่งตามวาระ แลลงว่าคนจะดำรงตำแหน่งต่อไป มิฉะนั้นแล้วผ่านการมลรัฐ อาจแต่งตั้งผู้ดำรงตำแหน่งแทน และ เมื่อถึงกำหนดการ เลือกตั้งก็จะกำหนดให้ประชาชนออกเสียง แสดงความเห็นว่าจะให้ผู้พิพากษานั้น ๆ ดำรงตำแหน่งต่อไปหรือไม่ ถ้าหากใครได้รับความเห็นชอบจากประชาชน ผู้พิพากษาก็จะดำรงตำแหน่งต่อไปอีกวาระหนึ่ง ถ้าหากประชาชนไม่เห็นชอบด้วย ผู้พิพากษานั้นก็จะตอง ออกจากตำแหน่ง และผ่านการมลรัฐก็จะแต่งตั้งบุคคลที่เหมาะสมดำรงตำแหน่งจนกว่าจะถึง เวลา เลือกตั้งคราวต่อไป

วิธีการมิตซูริใช้กันอยู่ใน 6 มลรัฐ คือ อิลลินอยส์ แคลิฟอร์เนีย ไอโอวา แคนซัส มิสซูรี และ เนบราสก้า แต่อย่างไรก็ตามมลรัฐ เหล่านี้มีได้ใช้วิธีการดังกล่าวทั้งหมดทุกระดับศาล โดยทั่วไปแล้วผู้พิพากษาที่ใครรับการคัดเลือกโดยวิธีการนี้มัก เป็น

ผู้พิพากษาในระดับศาลสูง และศาลชั้นต้นที่สำคัญ ๆ เนื่องจากเนติบัญญัติสภาอเมริกัน
ให้ความสนับสนุนการคัดเลือกผู้พิพากษาวิชามิสซัน และได้มีการศึกษาคนควากันอย่าง
ถ่องแท้แล้ว เป็นที่ยอมรับกันว่า เป็นวิธีการคัดเลือกผู้พิพากษาที่ดีและเหมาะสมที่สุด¹
ในปัจจุบันมีมลรัฐต่าง ๆ นำวิธีนี้ไปใช้รวมถึง 17 มลรัฐแล้ว²

คุณสมบัติของผู้ที่จะได้รับคัดเลือกให้เป็นผู้พิพากษา

ไม่ว่าจะเป็นการคัดเลือกโดยวิธีใดใน 3 วิธีดังกล่าวข้างต้น บุคคลที่จะ
ได้รับพิจารณาคัดเลือกให้เป็นผู้พิพากษานั้น ปกติต้องเป็นผู้สำเร็จวิชากฎหมาย และ
เป็นสมาชิกของ เนติบัญญัติสภาของมลรัฐนั้น ๆ โดยบางมลรัฐกำหนดไว้คววาคอง เป็น
สมาชิกของ เนติบัญญัติสภา หรือประกอบวิชาชีพเป็นทนายความมาแฉวอย่างน้อยก็
และสำหรับศาลชั้นต้นที่มีอำนาจจำกัด เช่น Municipal Court หรือ
Justice of the peace court ไมจำกัดควาคอง เป็นผู้สำเร็จ
การศึกษาวิชากฎหมาย แต่คุณสมบัติมีแนวโน้มจะเปลี่ยนแปลงใหญ่ที่จะได้รับคัดเลือก
ของสำเร็จวิชากฎหมายคว³

เงิน เดือนและระยะเวลาดำรงตำแหน่ง⁴

เงิน เดือนและระยะเวลาดำรงตำแหน่งของผู้พิพากษาศาลมลรัฐแตกต่างกัน
ในแต่ละมลรัฐและแต่ละศาล โดยเฉลี่ยผู้พิพากษาศาลสูงและศาลอุทธรณ์ได้รับเงิน-

¹ Glenn R. Winters and Robert E. Allard, "Judicial Selection and Tenure in The United States," pp.151 -152

² สุชาติ สุสุนทร, "การคัดเลือกและฝึกอบรมผู้พิพากษาของสหรัฐอเมริกา,"
หน้า 42

³ วีระ ทรัพย์ไพศาล และ กนก อินทร์พรชัย, "รายงานการรูดศาล ณ
ประเทศแคนาดา และประเทศสหรัฐอเมริกา," หน้า 34

⁴ เรื่องเดียวกัน, หน้า 36-37

เดือนปีละ 42,000 ดอลลาร์ และผู้พิพากษาศาลชั้นต้นได้รับปีละ 36,000 ดอลลาร์ (อัตราเงินเดือนในปี ค.ศ. 1980) ส่วนระยะเวลาดำรงตำแหน่งก็แตกต่างกันออกไป ตั้งแต่ 2 ปี ถึงตลอดชีวิต แต่ส่วนมากอยู่ในระหว่าง 6 ปี ถึง 10 ปี

ผู้พิพากษาอาจออกจากตำแหน่งได้โดยการฟ้องร้อง (Impeachment) และถูกตัดสินว่ามีความผิด ในบางรัฐผู้ว่าการรัฐและรัฐสภาพิจารณาร่วมกันให้ออก บางรัฐกำหนดไว้ในกฎหมาย และบางรัฐใช้การพิจารณาโดยศาลปกครอง¹

การฝึกอบรมผู้พิพากษาของประเทศสหรัฐอเมริกา²

ผู้พิพากษาของสหรัฐอเมริกา ไม่ว่าจะเป็นผู้พิพากษาศาลสหรัฐ หรือศาลมลรัฐ ไม่มีข้อบังคับให้ต้องเข้ารับการฝึกและอบรมก่อนที่เข้ารับตำแหน่ง เมื่อได้รับเลือกตั้ง หรือแต่งตั้งก็เข้าดำรงตำแหน่งปฏิบัติหน้าที่ได้ทันที จึงทำให้เป็นที่สงสัยถึงสมรรถภาพในการปฏิบัติหน้าที่ของผู้พิพากษาใหม่ในระยะแรก เพราะขาดประสบการณ์ และความรู้ในทางศาล

อย่างไรก็ตาม เฉพาะผู้พิพากษาของมลรัฐจำนวน 23 มลรัฐ มีกฎหมายกำหนดให้ผู้พิพากษาต้องเข้ารับการฝึกอบรม แต่การฝึกอบรมนี้ทำให้เป็นการฝึกอบรมทางวิชาการหรือจริยธรรมก่อนเข้ารับหน้าที่ หากเป็นการฝึกอบรมประจำปีหรือฝึกอบรมในระหว่างที่ปฏิบัติหน้าที่ เช่น การเข้าฝึกอบรมในหลักสูตรพิเศษ เช่น กฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด หรือความผิดเกี่ยวกับการจรรยา ซึ่งเป็นระยะเวลาสั้น ๆ หรือเป็นการสัมมนาผู้พิพากษาประจำปี เป็นต้น โดยถือว่าลักษณะเช่นนี้เป็นการอบรม หรือเป็นการให้ความรู้แก่ผู้พิพากษาที่จะได้ความรู้ และเชี่ยวชาญในทางปฏิบัติหน้าที่ของศาล

¹ Henry J. Abraham, The Judiciary, pp. 119 - 120.

² สุชาติ สุสุขุมิตร, "การคัดเลือกและฝึกอบรมผู้พิพากษาของสหรัฐอเมริกา",

การฝึกอบรมสามารถช่วยจัดปัญหาทางคนได้ จึงได้จัดตั้งหน่วยงานที่เลี้ยง
ขึ้น เพื่อส่งเสริมงานของศาลใหม่ประสิทธิภาพ เป็นมาตรฐานเดียวกัน และให้ความรู
แก่พิพากษา สำหรับศาลของสหรัฐ ได้แก่ ศูนย์งานตุลาการของสหรัฐ และสำหรับ
ศาลของมลรัฐ คือ ศูนย์แห่งชาติสำหรับศาลของมลรัฐ ซึ่งจะโคกดาวถึงรายละเอียด
ดังนี้

ศูนย์งานตุลาการของสหรัฐ (Federal Judicial Center) จัด

ตั้งขึ้น เมื่อ ค.ศ. 1968 มีหน้าที่คนควา วิจัยกิจการของศาล และดำเนินการฝึกอบรม
แก่พิพากษาและเจ้าหน้าที่ของศาลที่เกี่ยวข้องกับการฝึกอบรมนั้น ศูนย์งานตุลาการของสหรัฐ
นี้จะจัดโครงการฝึกอบรมและเป็นหน่วยงานที่ป้อนความรู้ให้แก่พิพากษา เช่น คำเนิ
การจับกุมนิเทศน์ และสัญญาแก่พิพากษาที่ไต่รับแต่งตั้งใหม่ ในทางปฏิบัติเมื่อ
พิพากษาไต่รับตำแหน่งใหม่ ก็จะจัดสัมมนาที่กำหนดเวลาประมาณ 5 วัน และเชิญ
วิทยากรทรงคุณวุฒิส่วนมากจะโคกแก่พิพากษาอาวุโสส่ง ๆ ซึ่งรวมและเชี่ยวชาญใน
หน้าที่มาบรรยายและตอบข้อซักถาม หลังจากที่ได้ปฏิบัติหน้าที่มาระยะเวลาหนึ่งประมาณ 1 ปี
ทางศูนย์ฯ ก็จะจัดโครงการสัมมนาขึ้นอีกครั้งหนึ่ง เป็นการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและขอ
ซักของพร้อมกันให้ความรู้และวิธีการใหม่ ๆ เพื่อให้พิพากษามีความสามารถในการ
ปฏิบัติหน้าที่เป็นที่พอใจ ยังได้จัดให้มีการประชุมหรือสัมมนาเกี่ยวกับกฎหมาย ลักษณะโค
ลักษณะหนึ่งหรือหัวข้อต่าง ๆ ในการบริหารงานของศาลเป็นประจำทุก ๆ เดือน การ
ประชุมอบรมหรือสัมมนานี้ ไม่บังคับว่าพิพากษาจะต้องเข้าอบรมทุกครั้งอยู่ในดุลพินิจ
ของพิพากษาเอง ค่าใช้จ่าย เช่น ค่าลงทะเบียน ค่าธรรมเนียม และค่ายานพาหนะ
สามารถเบิกโคจากศาลหรือหน่วยงานของตน และไม่ถือว่า เป็นวันลา

นอกจากนี้ศูนย์ฯ ยังได้จัดทำนิตยสาร ชื่อ The Third Branch
มีความจุเพียง 8 หน้า สำหรับแจกให้พิพากษาทุกคน เนื้อหาเป็นการรายงานความ
เคลื่อนไหวทางศาล กฎหมายใหม่ ๆ และวิธีการใหม่ ๆ และแนะนำหนังสือหรือรายงาน
ต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับศาลเช่นกัน ทั้งนี้เป็นการให้ความรู้ในทางอ้อมอีกวิธีหนึ่ง

ศูนย์แห่งชาติสำหรับศาลของมลรัฐ (National Center for State Courts) จัดตั้งขึ้น เมื่อ ค.ศ. 1972 มีวัตถุประสงค์ที่จะช่วยศาลของมลรัฐ

ต่าง ๆ ในการบริหารงานคานยุติธรรม หน้าที่โดยทั่วไป เป็นทำนองเดียวกับศูนย์งาน
ตุลาการของสหรัฐ ในการฝึกอบรมและให้ความรู้แก่ผู้พิพากษาศาลของมลรัฐนั้น
ศูนย์แห่งชาติสำหรับศาลของมลรัฐนี้ ได้ให้ความร่วมมือกับสถาบันการฝึกอบรมทางตุลาการ
ของเอกชนในระดับประเทศ รวม 6 แห่ง คือ

1. สถาบันการศึกษาทางตุลาการอเมริกัน (The American academy
of Judicial education)

2. วิทยาลัยคดีเยาวชนแห่งชาติ (The National college of
Juvenile Justice)

3. สถาบันการดำเนินการของศาล (The Institute for Court
Management) ตั้งอยู่ที่เมือง เคนเวอร์ รัฐโคโลราโด

4. สถาบันการบริหารงานคานตุลาการ (The Institute of
Judicial Administration) ตั้งอยู่ที่รัฐนิวยอร์ก

5. การสัมมนาผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ของมลรัฐต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัย
หลุยเซียนา

6. วิทยาลัยตุลาการของรัฐแห่งชาติ (The National Collage
of the state judiciary)

สถาบันทั้ง 6 แห่งนี้ ที่มีผลโดยตรงในการฝึกอบรมผู้พิพากษาและที่สมควร
กล่าวถึงรายละเอียดตามสมควร ดังนี้

1. สถาบันการศึกษาทางตุลาการอเมริกัน (The American
academy of Judicial education) ตั้งอยู่ที่กรุงวอชิงตัน ดี.ซี.

มุ่งในการให้การศึกษาระดับปริญญาตรีและฝึกอบรมผู้พิพากษาที่มีอำนาจในการพิจารณาพิพากษาอย่าง
จำกัด ซึ่งอาจเป็นผู้พิพากษาศาลเทศบาล หรือศาลจรรยา เป็นคน การอบรมกระทำ
ทั้งระดับประเทศ และระดับท้องถิ่นสำหรับรัฐหนึ่งรัฐใดเป็น เอกเทศ

หลักสูตรในการอบรมมี เช่น การคนและการควบคุม ปัญหา เรื่องพยานหลักฐาน การออกหมายจับ ระบบบัญชีกฎหมายที่ออกใหม่ มาตราการต่อมกระทำผิดฐานเมาสุรา การรับสารภาพและการยอมรับข้อเท็จจริง ตัวแทนผู้มีอำนาจเต็ม จรรยาบรรณศาล การทำคำพิพากษาและแนวในการบริหารงานยุติธรรม เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีฝึกอบรม การบันทึกการพิจารณาควาระบบทางวิทยาศาสตร์ เช่น เทปและเครื่องมือทางเทคนิค อื่น ๆ

2. วิทยาลัยคดีเยาวชนแห่งชาติ (The National College of Juvenile Court) ตั้งอยู่ที่มหาวิทยาลัยเนวาดา รัฐเนวาดา เป็นสถาบันการอบรมของสถานพิพากษาศาลคดีเด็กและเยาวชนแห่งชาติ เพื่ออบรมผู้พิพากษา และเจ้าหน้าที่ปฏิบัติหน้าที่ในศาลคดีเด็กและเยาวชน เปิดอบรมเป็น 4 สมัยต่อทุก ๆ ปี วิชาที่อบรมประกอบด้วย พฤติกรรมทางวิทยาศาสตร์ประยุกต์ บทบาทของนักจิตวิทยาใน ศาลคดีเด็กและเยาวชน พยานหลักฐาน ชุมชนเองมีใครและประมาณเงินได้อื่น แนวนวคำพิพากษาของศาลสูง บุตรบุญธรรม ความผิดปกตทางนิสัยของ เด็ก การศึกษา เสพผิดและหัวข้อในเรื่องกฎหมายต่าง ๆ เป็นต้น

3. วิทยาลัยตุลาการของรัฐแห่งชาติ (The National college of the state judiciary) ตั้งอยู่ที่มหาวิทยาลัยเนวาดา, เรโน, รัฐเนวาดา เป็นสถาบันที่จัดโครงการและให้การอบรมแก่ผู้พิพากษาของศาลของรัฐโดยเฉพาะมีทั้งหลักสูตรทั่วไป และหลักสูตรพิเศษ

หลักสูตรทั่วไปมีกำหนดเวลา 4 สัปดาห์ สำหรับผู้พิพากษาที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาทั่วไปประกอบด้วย หัวข้อในการบริหารงานของศาล การดำเนินคดีแพ่ง การพิจารณา พยานหลักฐาน ปัญหาพิเศษในการปฏิบัติทางศาล ศาลและชุมชน การทำคำพิพากษา การคุมประพฤติ รวมทั้ง เรื่องอำนาจทางศาล

หลักสูตรพิเศษสำหรับผู้พิพากษาที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาทั่วไป ประกอบด้วยกฎหมายอาญา พยานหลักฐาน การพิพากษาคดีอาญา แนวใหม่ของกฎหมายกับความเข้าใจของประชาชน ผู้พิพากษาเกี่ยวกับการพิจารณาคดี ที่ชนะของชนส่วนน้อยกับระบบทางศาล

สำหรับผู้พิพากษา ที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาจำกัด มีหลักสูตรทั่วไป 2 สัปดาห์ ประกอบด้วย หัวข้อ พยานหลักฐาน กระบวนพิจารณา กฎหมายอาญา คนและควบคุม ความสัมพันธ์ในท้องถิ่น แอลกอฮอล์ และยาเสพติด การจรรยาบรรณ ลักษณะ หน้าที่ของศาลและการพิพากษา ส่วนหลักสูตรพิเศษของผู้พิพากษาประเภทนี้ มีกฎหมายอาญา การจรรยาบรรณ และการพิพากษาและพยานหลักฐาน

นอกจากนี้ยังมีโครงการที่จัดขึ้น เพื่อมตรัฐใดมตรัฐหนึ่งโดยเฉพาะ หรือ มตรัฐทาง ๆ หลายมตรัฐในย่านเดียวกัน โดยจัดหลักสูตรในหัวข้อที่ประสงค์หลายหัวข้อ รวมทั้งการจัดสัมมนา เป็นพิเศษหรือจัดประชุมผู้พิพากษาของศาล เทศบาล ผู้พิพากษาศาล ท้องถิ่น หรือศาลจรรยาบรรณ เป็นต้น

4. สถาบันการบริหารงานศาลากลาง (The Institute Judicial Administration) เป็นองค์กรใหม่การสัมมนาผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ทุกปี เริ่มตั้งแต่ ปี ค.ศ. 1956 เป็นต้นมา ในการสัมมนาแต่ละครั้งจะมีผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ ภาคต่าง ๆ เขารวมประมาณ 20-25 คน โดยใช้สถานที่ของมหาวิทยาลัยนิวยอร์ก ในระหว่างปิดภาคเรียนฤดูร้อนเป็นที่จัด ผู้พิพากษาที่เขารวมสัมมนาจะถูกจัดให้อยู่รวมกันในห้องพักของมหาวิทยาลัย และพบปะกันทุกวันตั้งแต่ 9.00 - 16.00 น. เป็นเวลา 2 สัปดาห์ โดยจะมีการบรรยายและอภิปรายกันถึงสภาพของกระบวนการทางศาล และการความรับผิดชอบของผู้พิพากษา โดยจะ เน้นหนักถึงการพัฒนากฎหมายและการบริหารงานของศาล

ประเทศฝรั่งเศส

การคัดเลือกผู้พิพากษา

การคัดเลือกผู้พิพากษาของประเทศฝรั่งเศส อาจจัดแบ่งได้เป็น 3 สมัย สมัยแรกคือแกสมักองปฏิวัติใหญ่ ในปี ค.ศ. 1789 ซึ่งในขณะนั้นพระมหากษัตริย์เป็น

วีระ ทรัพย์ไพศาล และ กนก อินทร์พรหม, "รายงานการตุลาการ ณ ประเทศแคนาดาและประเทศสหรัฐอเมริกา", หน้า 38

ผู้ทรงสิทธิเด็ดขาดในการแต่งตั้งผู้พิพากษาแต่พระองค์เดียว และการแต่งตั้งก็เป็นไป
 ตามพระราชอัธยาศัย ภายหลังจากการปฏิวัติใหญ่ในปี ค.ศ. 1789 ตำแหน่งผู้พิพากษา
 อยู่ในวงของผู้มีวิชาที่กฎหมาย การคัดเลือกผู้พิพากษาระทำโดยวิธีเลือกตั้ง
 ตามระบบประชาธิปไตย และเปลี่ยนมาเป็นการให้ฝ่ายบริหาร เป็นผู้แต่งตั้ง ในสมัย
 ที่สองระหว่าง ค.ศ. 1810 - ค.ศ. 1958 การคัดเลือกผู้พิพากษาได้กระทำอย่าง
 มีระบบขึ้น คือมีการแต่งตั้งจากผู้สมัครสมัครตามข้อกำหนดไว้ แต่ก็ไม่
 มีการฝึกอบรมที่แน่นอน ผู้ที่จะเป็นผู้พิพากษามีอายุอย่างน้อย 25 ปี และมีความรู้
 ทางกฎหมายเทียบได้ไม่ต่ำกว่าปริญญาตรี (Licencie en droit)
 นอกจากนี้จะต้องมีประสบการณ์ โดยเป็นทนายความซึ่งเคยว่าความในศาลมาแล้วกว่า
 2 ปี ในปี ค.ศ. 1908 ได้มีการกำหนดให้มีการสอบคัดเลือกขึ้น และในปี ค.ศ.
 1946 ได้ใช้ระบบการคัดเลือกโดยคณะกรรมการตุลาการและให้สิทธิแก่สตรีที่จะเข้า
 ดำรงตำแหน่งผู้พิพากษา สมัยที่สามเริ่มตั้งแต่ปี ค.ศ. 1958 โดยจัดให้มีการฝึก
 อบรมผู้ช่วยผู้พิพากษาที่สถาบันศึกษาของฝ่ายตุลาการแห่งชาติ (Centre National
 d'etudes judiciaires) ณ เมืองบอร์โดซ์ (Bordeaux) และ
 ต่อมาได้ขยายงานโดยจัดตั้งศูนย์ฝึกอบรมผู้พิพากษาในปี ค.ศ. 1970 เรียกว่า
 L'Ecole nationale de la magistrature มีคณะกรรมการ
 บริหารซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้พิพากษา ศูนย์นี้สังกัดอยู่กับกระทรวงยุติธรรม ตั้งขึ้นโดยเลียน
 แบบมาจาก L'Ecole nationale d'administration ซึ่งเป็นศูนย์
 ฝึกอบรมข้าราชการพลเรือนในระดับสูงของฝรั่งเศส ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าสมัยที่สามนี้เป็น
 ยุคแห่งการปฏิรูปการบริหารงานบุคคลของฝ่ายตุลาการ²

¹ สร เจตน์ วิจิตรชัย, "การคัดเลือกและฝึกอบรมผู้พิพากษาของประเทศ
 ฝรั่งเศส," กฎหมาย (พฤศจิกายน - ธันวาคม 2518) : 20 - 21

² Henry J. Abraham, The Judicial Process (New York:
 Oxford University, 1968), p. 93

การคัดเลือกผู้พิพากษาศาลชั้นต้น

ในปัจจุบันนี้ ผู้ที่จะดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาของฝรั่งเศสจะต้องผ่านการฝึก
อบรมมาจาก *L' Ecole nationale de la magistrature* เสียก่อน
การคัดเลือกผู้ที่จะเข้ารับการฝึกอบรมมี 2 วิธี คือ

1. คัดเลือกโดยวิธีสอบแข่งขัน
2. คัดเลือกจากผู้ที่สมัครรับราชการตามกฎหมาย

การคัดเลือกโดยวิธีสอบแข่งขัน² ผู้สมัครสอบต้องมีคุณสมบัติ ดังนี้

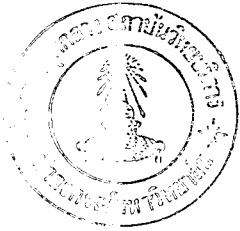
- ก. มีอายุ 27 ปี เป็นอย่างมากในวันที่ 1 มกราคม
- ข. เป็นนิติศาสตร์บัณฑิต
- ค. มีสัญชาติฝรั่งเศส เป็นเวลาอย่างน้อย 5 ปี
- ง. มีความประพฤติดี
- จ. ผ่านการคัดเลือก เกณฑ์ทหารแล้ว
- ฉ. มีสุขภาพดี

จะมีการสอบคัดเลือกในทุก ๆ ปี บุคคลหนึ่งไม่มีสิทธิสมัครสอบเกินกว่า 3
ครั้ง ผู้ที่มีสิทธิเข้าสอบต้องมีรายชื่อที่รัฐมนตรีกระทรวงยุติธรรมกำหนด ผู้ที่สอบผ่าน
จะได้รับแต่งตั้งจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมให้เป็น *auditeurs de*
justice ³ มีฐานะคล้ายผู้พิพากษา โดยมีข้อกำหนดเช่นเดียวกัน มีเงินเดือนใน
ระหว่างฝึกอบรม และมีคุณสมบัติต้องปฏิบัติหน้าที่เป็นข้าราชการ เป็นเวลาอย่างน้อย 10
ปี ระยะเวลาในการฝึกอบรมทั้งหมด 28 เดือน โดยมีหลักสูตรดังนี้

¹ สรุ เจตน วิจิตรชลชัย, "การคัดเลือกและฝึกอบรมผู้พิพากษาของประเทศ
ฝรั่งเศส," หน้า 21

² ไพศิษฐ์ พิพัฒน์กุล, "ระบบกฎหมายและการศาลของประเทศฝรั่งเศส
และเยอรมัน," วันที่ 23 (กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์วิจิตรหัตถการ, 2523),
หน้า 43 - 44

³ ชาตัญญ์ แสงวงศ์, "ผู้พิพากษาในประเทศฝรั่งเศส," วารสารกฎหมาย
ปกครอง (เมษายน 2525): 45

- ฝึกอบรมเป็นเวลา 9 เดือน
- ฝึกงานในศาลเป็นเวลา 13 เดือน
- สอบจัดอันดับและเลือกตำแหน่ง
- ทดลองปฏิบัติงานเป็นเวลา 2 เดือน
- ฝึกอบรมเฉพาะด้านเพิ่มเติม 4 เดือน

เมื่อฝึกอบรมแล้วจะไต่ถามตั้งให้ เป็นข้าราชการตุลาการชั้นสอง ระดับหนึ่ง¹ ผู้ที่ไต่ถามแนบคุณสมบัติ เลือกตำแหน่งก่อน โดยมีคณะกรรมการซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้ง เป็นผู้จัดอันดับคะแนนความเหมาะสมของงานตุลาการของนักศึกษาแต่ละคน คณะกรรมการสามารถประกาศว่านักศึกษาคณใดไม่เหมาะสม หรือควรได้รับการฝึกเพิ่มเติมอีก 1 ปี

นอกจากผู้ที่มีคุณสมบัติดังกล่าวแล้ว ผู้ที่มีคุณสมบัติดังต่อไปนี้ก็มีสิทธิสอบแข่งขัน เมื่อคัดเลือกเป็นนักศึกษาในสถาบันดังกล่าวได้ คือ ผู้ที่รับราชการมาแล้ว 5 ปี และเป็นข้าราชการที่ปฏิบัติหน้าที่ทางงานการศึกษา คนควาทั่ว ๆ ไป และการควบคุมงาน จบการศึกษามหาวิทยาลัยระดับปริญญาตรี หรือเป็นข้าราชการที่ปฏิบัติหน้าที่ตามคำสั่งทั่ว ๆ ไป โดยต้องใจความพร้อมสมควร และจบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

การคัดเลือกจากผู้ที่มีประสบการณ์ทางกฎหมาย² บุคคลบางประเภทอาจได้รับคัดเลือก เขาเป็นนักศึกษาโดยตรง โดยอาจจะให้มีการทดสอบบางอย่างหรือไม่ก็ได้ บุคคลดังกล่าว คือ

1. หนายความซึ่งปฏิบัติงานมาแล้ว 3 ปี และได้รับปริญญาเอกทางกฎหมาย
2. ข้าราชการ พนักงานของรัฐ หรือนายทหาร ซึ่งมีความสามารถในสาขานิติศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ หรือสังคม
3. ผู้ที่นอกจากจะได้รับปริญญาเอกทางกฎหมายแล้ว ยังได้รับปริญญาโทอื่นอีก

¹ คุหนาดักไป

² ชาญชัย แสวงศักดิ์, "ศัพท์พจนานุกรมในประเทศไทยในประวัติศาสตร์," หน้า 45

4. อาจารย์ผู้สมัครในมหาวิทยาลัยซึ่งช่วยสอนมาเป็นเวลา 3 ปี หลังจากที่ได้รับปริญญาตรีทางกฎหมายแล้ว และจะต้องได้รับปริญญาโททางกฎหมายด้วย

อย่างไรก็ตามนักศึกษาประเภทนี้จะต้องมีจำนวนไม่เกินหนึ่งในหกของผู้ที่มาจากการสอบคัดเลือกจากภายนอก

ในปัจจุบันข้าราชการตุลาการ (ทั้งฝ่ายผู้พิพากษาและฝ่ายอัยการ) แบ่งออกเป็น 3 ชั้น โดยเรียงลำดับจากต่ำไปสูง ดังนี้¹

1. ชั้นสอง แบ่งออกเป็น 2 ระดับ โดยระดับที่หนึ่งมี 9 ชั้นเงิน เดือน ส่วนระดับที่ 2 มี 6 ชั้นเงิน เดือน

2. ชั้นหนึ่ง แบ่งออกเป็น 2 ระดับ โดยระดับที่หนึ่งมี 5 ชั้นเงิน เดือน และระดับที่ 2 มี 6 ชั้นเงิน เดือน

3. ชั้นพิเศษ ซึ่งได้แก่ข้าราชการตุลาการ-ศาลฎีกา อธิบดีผู้พิพากษา ศาลอุทธรณ์ หัวหน้าอัยการประจำ ศาลอุทธรณ์ และข้าราชการตุลาการบางคนในศาลอุทธรณ์กรุงปารีส และในศาลชั้นต้นบางศาล

ข้าราชการตุลาการ เริ่มตนด้วยตำแหน่งในระดับที่หนึ่งของชั้นที่สอง และผู้ที่เลื่อนขึ้นไปสู่ระดับที่สองของชั้นสองใดนั้น จะต้องปฏิบัติหน้าที่จริง เป็นเวลาอย่างน้อย 7 ปี และได้รับการบรรจุชื่อลงในรายชื่อผู้ที่เหมาะสม

ผู้ที่เลื่อนจากชั้นสองขึ้นไปชั้นหนึ่งใดนั้น จะต้องมียุทธการ 10 ปี (ในจำนวนนี้ต้องปฏิบัติหน้าที่จริงอย่างน้อย 7 ปี) และมีชื่ออยู่ในบัญชีการเลื่อนชั้น (Tableau d' avancement) การขึ้นบัญชีมีผลเพียง 1 ปี และจะต้องทำกันใหม่ทุกปี เมื่อข้าราชการตุลาการใดได้รับการขึ้นบัญชีดังกล่าวแล้วก็จะได้รับการเลื่อนตำแหน่งภายใน 1 หรือ 2 ปี

ตามกฎหมายเกี่ยวกับการเลื่อนชั้นของข้าราชการตุลาการดังกล่าวมานั้น ไม่ใช่บังคับกับข้าราชการตุลาการชั้นพิเศษ

¹ ชาอูซีย์ แสงศักดิ์, "ผู้พิพากษาในประเทศฝรั่งเศส," หน้า 38 - 39

การคัดเลือกผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์

ผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์นั้น กฎหมายมิได้ระบุโดยตรงว่าจะต้องเป็นข้าราชการระดับใด พระราชกำหนด ค.ศ. 1985 มาตรา 3 เพียงแต่กำหนดความพิพากษารับพิเศษนั้นได้แก่ใครบ้าง ซึ่งในจำนวนนั้นมีอธิบดีพิพากษาศาลอุทธรณ์ และผู้พิพากษาหัวหน้าคณะในศาลอุทธรณ์กรุงปารีส และศาลอุทธรณ์เมืองแวร์ซายรวมอยู่ด้วย แต่มาตรา 2 ของพระราชกำหนดดังกล่าว กำหนดว่า ผู้พิพากษาชั้นหนึ่งและชั้นสองจะดำรงตำแหน่งอะไรโดยบางนั้น ให้เป็นไปตามกฎฎีกา ซึ่งคือกฎฎีกาเลขที่ 58 - 1277 ลงวันที่ 22 ธันวาคม ค.ศ. 1958 มาตรา 3 บัญญัติว่าข้าราชการตุลาการชั้นหนึ่งอาจดำรงตำแหน่งต่าง ๆ ซึ่งรวมถึงตำแหน่งผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ด้วย โดยใหม่พิพากษาชั้นหนึ่งระดับสอง เป็นผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ ส่วนผู้พิพากษาชั้นหนึ่งระดับหนึ่ง เป็นผู้พิพากษาหัวหน้าคณะในศาลอุทธรณ์ และผู้พิพากษาในศาลอุทธรณ์ กรุงปารีส และศาลอุทธรณ์เมืองแวร์ซาย

จึงสรุปได้ว่า ในปัจจุบันอธิบดีพิพากษาศาลอุทธรณ์เป็นข้าราชการตุลาการชั้นพิเศษ ส่วนผู้พิพากษาหัวหน้าคณะในศาลอุทธรณ์ และผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์เป็นข้าราชการตุลาการชั้นหนึ่ง

ผู้ที่จะเป็นผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ได้นั้น นอกจากจะโตเตาขึ้นมาจากผู้พิพากษาชั้นสองแล้ว พระราชกำหนด ค.ศ. 1958 ยังเปิดโอกาสให้แต่งตั้งบุคคลภายนอกเป็นข้าราชการตุลาการชั้นหนึ่งหรือชั้นสองได้โดยตรง โดยไม่ต้องผ่านการสอบคัดเลือกเข้าฝึกอบรมในวิทยาลัยตุลาการแห่งชาติ (L' Ecode Nationale de la Magistrature) กล่าวคือ พระราชกำหนดดังกล่าวกำหนดว่า นอกจากอดีตข้าราชการตุลาการแล้ว ยังอาจแต่งตั้งผู้มีปริญญาด้านนิติศาสตร์ และมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้ให้เป็นข้าราชการตุลาการชั้นหนึ่งหรือชั้นสองได้โดยตรงอีกด้วย คือ

1. ข้าราชการพลเรือน พนักงานองค์การของรัฐ หรือข้าราชการทหาร ที่ไปปฏิบัติหน้าที่มาแล้วอย่างน้อย 8 ปี

2. ศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ที่ได้บรรยายมาแล้ว 2 ปี หรืออาจารย์ที่โฉบบรรยายมาแล้ว 4 ปี ในคณะนิติศาสตร์

3. หน่วยงานที่ปรึกษากฎหมาย ผู้ให้บริการในกระบวนการยุติธรรม หรือข้าราชการตุลาการ ที่ได้ปฏิบัติงานมาแล้ว 8 ปี

การคัดเลือกสมาชิกศาลฎีกา¹

ผู้ที่ได้รับแต่งตั้ง เป็นสมาชิกในศาลฎีกา นอกจากผู้ช่วยพิพากษาศาลฎีกา (conseillers référendaires) . ไตนั้นจะต้อง เป็นข้าราชการตุลาการชั้นพิเศษ หรือเป็นสมาชิกหัวหน้าคณะในศาลอุทธรณ์

ผู้พิพากษาศาลฎีกานั้น นอกจากจะแต่งตั้งมาจากผู้ใดก็ตามจากผู้พิพากษาชั้นหนึ่งแล้ว พระราชกำหนด เลขที่ 58 - 1270 ลงวันที่ 22 ธันวาคม ค.ศ. 1958 มาตรา 40 ยังกำหนดความบุคคลต่อไปนี้อาจได้รับแต่งตั้งให้ เป็นข้าราชการตุลาการชั้นพิเศษได้โดยตรง

1. ข้าราชการของสภาแห่งรัฐ (le Conseil d'Etat) ระดับ Conseiller d'Etat (แต่ในทางปฏิบัติบุคคลประเภทนี้ยังไม่เคยได้รับการแต่งตั้ง)

2. ข้าราชการของสภาแห่งรัฐระดับ maître des requêtes ซึ่งดำรงตำแหน่งมาแล้วอย่างน้อย 10 ปี (ในทางปฏิบัติยังไม่เคยได้รับแต่งตั้งเช่นกัน)

3. ศาสตราจารย์คณะนิติศาสตร์ ในมหาวิทยาลัยของรัฐ ซึ่งโฉบบรรยายมาแล้วอย่างน้อย 10 ปี

4. หน่วยงานประจำสภาแห่งรัฐและศาลฎีกา ซึ่งปฏิบัติงานมาแล้วอย่างน้อย 20 ปี

5. ผู้ที่เป็นหรือเคยเป็นกรรมการในคณะกรรมการกลางของสภานายความมาแล้วอย่างน้อย 20 ปี

¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 39 - 41

การแต่งตั้งบุคคลตาม 3, 4, 5 ของหรือคณะกรรมการเลื่อนชั้น
(La commission d' avancement) เสียก่อน

ในปัจจุบัน ศาลฎีกามีผู้พิพากษาหลายคนที่เคยเป็นศาสตราจารย์ในคณะ
นิติศาสตร์ และมีประเพณีว่าจะต้องแต่งตั้งผู้พิพากษาศาลฎีกาคนหนึ่งจากอดีตนาย
ความประจำสภาแห่งรัฐ (Le Conseil d' Etat) และศาลฎีกา

แต่เดิม ผู้พิพากษาศาลฎีกาได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งตลอดชีวิต แต่
ต่อมาในปี ค.ศ. 1852 ได้มีการกำหนดอายุครบเกษียณ เท่ากับ 75 ปี ในปี ค.ศ.
1936 ลดลงเหลือ 70 ปี และในปี ค.ศ. 1976 ลดลงเหลือ 68 ปี ผู้พิพากษาที่
โตเข้าขึ้นมาเป็นผู้พิพากษาศาลฎีกาจะมีอายุโดยเฉลี่ย 61 ปี (อายุน้อยที่สุด 46 ปี
และมากที่สุด 65 ปี)

สำหรับเงินก้อนของผู้พิพากษาศาลฎีกา ศาลฎีกานั้นอยู่ในระดับเดียวกัน
กับสมาชิกวุฒิสภาและข้าราชการของสภาแห่งรัฐ

จะเห็นได้ว่า ระบบการคัดเลือกผู้พิพากษาที่บริหารการประจำในศาล
ยุติธรรมฝรั่งเศสไม่ว่าในระดับศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์ หรือศาลฎีกา จะเป็นระบบเปิด
กล่าวคือ มีทั้งวิธีการสอบคัดเลือกผู้พิพากษาให้เข้าฝึกอบรมในวิทยาลัยตุลาการแห่งชาติ
ซึ่งผู้พิพากษาที่ผ่านการฝึกอบรมแล้วก็จะ เลื่อนชั้น เลื่อนตำแหน่งขึ้นไปจากศาลชั้นต้น ไป
สู่ศาลอุทธรณ์และศาลฎีกาคตามลำดับ แต่นอกจากวิธีการนี้แล้ว ก็ยังเปิดโอกาสให้
แต่งตั้งผู้พิพากษาในระดับต่าง ๆ จากบุคคลภายนอกโดยตรง

การแต่งตั้งและการเลื่อนตำแหน่ง

ก่อนสงครามโลกครั้งที่สองในประเทศฝรั่งเศส การพิจารณาแต่งตั้งและ
เลื่อนตำแหน่งผู้พิพากษาอยู่ภายใต้ดุลพินิจของฝ่ายบริหารโดยสิ้นเชิง สถานการณ์นี้ได้
เปลี่ยนแปลงไปเมื่อรัฐธรรมนูญฉบับปี ค.ศ. 1946 ประกาศใช้โดยกำหนดให้มีคณะ
กรรมการตุลาการ (Le Conseil Supérieur de la Magistrature)
ขึ้น เป็นองค์กรที่อิสระจากฝ่ายบริหารอย่างสมบูรณ์ ความรับผิดชอบสำคัญขององค์กรนี้
ก็เกี่ยวข้องกับการแต่งตั้งและการเลื่อนตำแหน่งผู้พิพากษา ต่อมารัฐธรรมนูญฉบับปี

ค.ศ. 1985 ได้ให้อำนาจฝ่ายบริหารในเรื่องนี้กว้างขวางขึ้น อำนาจของคณะกรรมการตุลาการก็ลดลงไป และฝ่ายบริหารยังได้รับอำนาจให้เขาไปมีอิทธิพลอย่างมากในการแต่งตั้งบุคคลในตำแหน่งในคณะกรรมการ¹ ปัจจุบันคณะกรรมการตุลาการประกอบด้วยกรรมการทั้งหมด 11 คน โดยมีประธานาธิบดีเป็นประธาน รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมเป็นรองประธาน และกรรมการอื่นอีก 9 นาย ซึ่งได้รับแต่งตั้งโดยประธานาธิบดี² กรรมการ 3 คน มาจากศาลฎีกา ในจำนวน 3 คนต้องมีอัยการระดับหัวหน้าอัยการ (avocat general) 1 คน และกรรมการอีก 3 คน ให้แต่งตั้งจากมหาวิทยาลัยลอธรอนและศาลชั้นต้น กรรมการทั้ง 6 คนนี้ ให้คัดเลือกจากรายชื่อที่ศาลฎีกาเป็นผู้เสนอ โดยจะต้องเสนอชื่อ 3 ชื่อ สำหรับตำแหน่งกรรมการแต่ละคน ส่วนกรรมการที่เหลืออีก 3 คนนั้น คนหนึ่งแต่งตั้งจากราชการของสภาแห่งรัฐระดับ Conseil d'Etat โดยคัดเลือกจากรายชื่อยุติการ 3 คนที่ประกอบด้วยสภาแห่งรัฐ (Le Conseil d'Etat) เป็นผู้เสนอ ส่วนกรรมการ 2 คนสุดท้ายนั้น ให้แต่งตั้งจากผู้มีใจเป็นข้าราชการตุลาการ โดยคัดเลือกจากนทรงคุณวุฒิ กรรมการตุลาการทั้ง 9 คนนั้น อยู่ในตำแหน่งคราวละ 4 ปี และไม่อาจเป็นสมาชิกรัฐสภา หรือเป็นทนายความในระหว่างที่ดำรงตำแหน่งนั้นได้³

การแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ต่ำกว่าอธิบดีผู้พิพากษาศาลลอธรอน ประธานาธิบดีเป็นผู้แต่งตั้งตามรัฐธรรมนูญการกระทรวงยุติธรรมเสนอ โดยรัฐธรรมนูญการกระทรวงยุติธรรมจะต้องได้รับคำแนะนำจากคณะกรรมการตุลาการก่อน การแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งอื่นนอกจากนี้ไดแก่ ตำแหน่งผู้พิพากษาศาลฎีกา และอธิบดีผู้พิพากษาศาลลอธรอน ประธานาธิบดีเป็นผู้แต่งตั้งตามคณะกรรมการตุลาการเสนอ⁴

¹ วิศวกร พันธนะ และ ชนิษฐา ชรรมาชีวะ, "คุณสมบัติของตุลาการ," กฎหมาย (พฤษภาคม - มิถุนายน 2520) : 56 - 57

² รัฐธรรมนูญประเทศฝรั่งเศส ค.ศ. 1958, มาตรา 65

³ พระราชกำหนดเลขที่ 58-1271, วันที่ 22 ธันวาคม ค.ศ. 1938

ว่าด้วยคณะกรรมการตุลาการ, มาตรา 1

⁴ รัฐธรรมนูญประเทศฝรั่งเศส ค.ศ. 1958, มาตรา 65

การแต่งตั้งและเลื่อนตำแหน่งผู้พิพากษา โดยคณะกรรมการตุลาการให้นำมาใช้ในประเทศไทย แดงกรรมการตุลาการในประเทศไทยมีทั้งหมด 12 คน เป็นฝ่ายตุลาการเกือบทั้งหมด ยกเว้นปลัดกระทรวงยุติธรรมเพียงคนเดียวที่เป็นตำแหน่งทางฝ่ายบริหาร แต่ในทางปฏิบัติปลัดกระทรวงยุติธรรมก็โอนมาจากข้าราชการตุลาการที่เป็นผู้พิพากษานั้นเอง ประธานศาลฎีกา เป็นประธานคณะกรรมการตุลาการโดยตำแหน่ง และคณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่พิจารณาให้ความเห็นชอบในการแต่งตั้งและเลื่อนตำแหน่งผู้พิพากษาทุกระดับ¹

การแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง² จะคงปฏิบัติตามบัญชีการเลื่อนชั้น (tableau d'avancement) ซึ่งจัดทำโดยคณะกรรมการเลื่อนชั้น (La commission d'avancement) ซึ่งมีอำนาจหน้าที่พิจารณาการเลื่อนชั้นของข้าราชการตุลาการ (ทั้งฝ่ายผู้พิพากษา และฝ่ายอัยการ) โดยจัดทำบัญชีการเลื่อนชั้นขึ้นทุกปี และจะเสนอบัญชีการเลื่อนชั้นให้คณะกรรมการตุลาการพิจารณา

คณะกรรมการเลื่อนชั้น ประกอบด้วยกรรมการ 21 คน โดยมีประธานศาลฎีกาเป็นประธาน และประกอบด้วยกรรมการอื่นซึ่งได้รับการเลือกตั้ง ดังนี้

ข้าราชการตุลาการทุกคนในเขตอำนาจของศาลอุทธรณ์แต่ละศาล ยกเว้นอธิบดีศาลอุทธรณ์ และหัวหน้าอัยการประจำศาลอุทธรณ์ จะได้รับการบรรจุชื่อลงในบัญชีเดียวกัน และจากบัญชียุทธินี้จะมีการเลือกตั้งสมาชิกของ Le Collège des magistrats (ข้าราชการตุลาการชั้นพิเศษไม่อาจได้รับเลือกตั้งได้) ให้อยู่ในตำแหน่งคราวละ 3 ปี

Le Collège des magistrats จะประชุมกันที่ศาลฎีกา โดยมีประธานศาลฎีกาเป็นประธาน เพื่อคัดเลือกผู้ที่จะเป็นกรรมการในคณะกรรมการเลื่อนชั้น

¹ คุยมหศักดิ์ 3

² ธาตุชัย แสงศักดิ์, "ผู้พิพากษาในประเทศไทยฝรั่งเศส," หน้า 40

การดำรงตำแหน่งของผู้พิพากษา

1 ความพระราชบัญญัติ ปี ค.ศ. 1976 กำหนดให้ผู้พิพากษาศาลฎีกาครบ เกษียณอายุ เมื่ออายุ 68 ปี ส่วนข้าราชการตุลาการชั้นครบ เกษียณอายุ เมื่ออายุ 65 ปี คณะกรรมการตุลาการ มีอำนาจลงโทษทางวินัยแก่ผู้พิพากษาที่ประพฤติเสียหายร้ายแรง ซึ่งตามกฎหมายของฝรั่งเศส ความผิดทางวินัย เกิดจากการละเลยในการปฏิบัติหน้าที่หรือไม่ประพฤติตนเหมาะสมแก่เกียรติหรือศักดิ์ศรี ในการลงโทษทางวินัย อาจใช้มาตรการทาง ๑) เป็นคนว่า วากวางักเตือน คำพิพากษา โดยการ ได้รับหรือไม่ได้รับ เงิน เดือน หรือให้ออกจากตำแหน่ง

การฝึกอบรมผู้พิพากษาของประเทศฝรั่งเศส

ฝ่ายตุลาการของฝรั่งเศส เรียกว่า Magistrature ซึ่งรวมผู้พิพากษา และอัยการ เข้าด้วยกัน ซึ่งกัลดระทรงยุติธรรม เปิดโอกาสให้ผู้พิพากษาและอัยการชาย เปลี่ยนมาทำหน้าที่ใด กล่าวคือ ผู้พิพากษาอาจย้ายไปดำรงตำแหน่ง อัยการ และอัยการก็อาจ เปลี่ยนมาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาได้ ทั้งนี้ เพราะระบบการพิจารณาคดีของฝรั่งเศส เป็นระบบไต่สวน (Inquisitorial System) ผู้พิพากษาและอัยการของฝรั่งเศส ผ่านการอบรมจากสถาบันเดียวกัน คือ วิทยาลัยตุลาการแห่งชาติ (L' Ecole Nationale de la Magistrature) บุคคลที่เขาศึกษาในสถาบันจะได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง Auditeurs de Justice ซึ่งถือว่าเป็นฝ่ายตุลาการ (Magistrature) และจะต้องฝึกอบรมเป็นระยะเวลา 3 ปี โดยได้รับเงินเดือน ๆ ละ 3,500 ฟรังก์ แต่ไม่มีที่พักให้ ผู้เข้ารับการอบรมมีฐานะ เป็นข้าราชการ และเมื่อได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้พิพากษาหรืออัยการแล้วจะ

¹ วิสาร พันชนะ และธนินฐา ชรรมาชีวะ, "คุณสมบัติตุลาการ," หน้า 61

² Michael Kindred, French Law (Louisiana State University Press Baton Rouge, 1972), p. 54

ได้รับเงินเดือน ๆ ละ 5,000 ฟรังก์ เงินเดือนสูงสุดของฝ่ายตุลาการ ประมาณ 17,000 ฟรังก์¹ (อัตราเงินเดือนในปี ค.ศ. 1979)

วิธีการฝึกอบรมผู้ที่จะดำรงตำแหน่งผู้พิพากษา

จากทัศนคติที่ว่า ผู้พิพากษาเป็นวิชาชีพอย่างหนึ่ง ดังนั้นนักกฎหมายฝรั่งเศส จึงค่อนข้างสนใจที่จะดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาตั้งแต่อายุยังน้อย คือ เมื่อจบการศึกษาชั้นปริญญาตรีในมหาวิทยาลัย ผู้พิพากษาของฝรั่งเศสมีฐานะ เป็นข้าราชการประเภทหนึ่ง ซึ่งมีการเลื่อนชั้น เลื่อนตำแหน่งตามหลักอาวุโส ประกอบกับความรู้ ความสามารถ ดังนั้นผู้ที่จบกฎหมายจากมหาวิทยาลัย ถ้าประสงค์จะเป็นผู้พิพากษาจะต้องสมัครสอบแข่งขัน โดยไม่คิดประกอบอาชีพอื่นก่อน จึงอาจกล่าวได้ว่า ผู้พิพากษาฝรั่งเศสขาดประสบการณ์ทางวิชาชีพ จำเป็นที่จะต้องมีการฝึกอบรมอย่างกว้างขวางในเรื่องต่าง ๆ ก่อนที่จะเข้ารับตำแหน่ง²

การฝึกอบรมผู้ที่จะดำรงตำแหน่งผู้พิพากษา³ กำหนดเวลาไว้ 28 เดือน โดยแบ่งเป็น 2 ภาค ภาคแรกได้แก่การศึกษาภาคทฤษฎีที่ ฌ วิทยาลัยตุลาการแห่งชาติ (L' Ecole Nationale de la magistrature) ส่วนระยะที่สองเป็นการฝึกหัดทำงานในศาลทั้งในนครหลวงและต่างจังหวัด

การศึกษาภาคทฤษฎีในระยะแรก ผู้เข้ารับการอบรมจะต้องผ่านการตรวจร่างกายและจิตใจ และต้องสาบานตนเช่นเดียวกับการสาบานตนของผู้พิพากษา นอกจากนี้จะต้องเข้ารับการอบรมและฟังการบรรยายจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา เช่น กรมราชทัณฑ์ และกรมตำรวจ การฝึกอบรมภาคทฤษฎีในระยะแรกหนักไปทางความรู้ 3 ด้าน คือ ความรู้เกี่ยวกับงานในตำแหน่งหน้าที่ ความรู้ทางสังคมศาสตร์ และความรู้ทางกฎหมาย ผู้พิพากษาอาวุโสจะมารับบรรยายหลักกฎหมาย

¹ วิศิษฎ์ ลิมานนท์ และ สำเริง ไชยชิต, "รายงานการกุศล ๗ ประเทศ ฝรั่งเศส สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน และอิตาลี" กุลพาหุ. (กันยายน-ตุลาคม 2522): 36

² สุรเจตน์ วิชิตชลชัย, "การคัดเลือกและฝึกอบรมผู้พิพากษาของประเทศฝรั่งเศส," หน้า 21 - 22.

³ เรื่องเดียวกัน, หน้า 22 - 23.

ที่สำคัญ ๆ เช่น กฎหมายแพ่ง กฎหมายพาณิชย์ กฎหมายอาญา กฎหมายแรงงาน และกฎหมายประกันสังคม เป็นต้น ส่วนความรทางสังคมศาสตร์ก็เน้นหนักไปในทาง สังคมวิทยา จิตวิทยา และอาชญาวิทยา ผู้เขารับการอบรมจะต้องสอบไ้หนานการ ทดสอบความรูในวิชาเหล่านี้

ระยะที่สอง ผู้เขารับการ อบรมจะถูส่ง ไปฝึกหัดงานทั้งในศาลและนอกศาล การฝึกหัดงานในศาลนั้นคองฝึกหัดทั้งงานพิจารณาและงานธุรการของศาล ถึงแม้วาผู้ เขารับการ อบรมจะมีสิทธิช้เน้งพิจารณาคดี แต่กัเป็นการสั่ง เกตการล้เท่านั้น ยังไม่มี สิทธิวินิจฉัยฎาหรือพิพากษาคดีไ้ ในระหว่างการฝึกหัดงานนี้มีการพิจารณาให้คะแนน กวบ

เมื่อครบกำหนดการฝึกอบรมทั้งสองภาคแล้ว กำหนดใ้มีการสอบอื่กร้ หนึ่ง ประกอบกวบ การ เขียนคำพิพากษา การทำความเข้าใจ กวบกับการสั่งฟ้องหรือ ไม่ฟ้อง การสอบปาก เปลาทั้งทางแพ่งและทางอาญา การสนทนากัคณะกรรมการ สอบ จากนั้นก็จะนำผลการสอบครั้งนักับผลการฝึกอบรมในช่วง 2 ปี คร้มาพิจารณา เมื่อค้เลือกห้าผู้ช้รายชืออบค้ลล้ความ เหมาะสมในอันที่จะแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง ผู้พิพากษาหรืออัยการ ลำดับที่ตามบัญชีนี้มีความสำคัญมาก เพราะผู้ที่สำเร็จการศึกษา จากสถาบันนี้จะได้รับการบรรจุในอัตราตำแหน่งผู้พิพากษาหรืออัยการที่วาง อยตามลำดับ ในบัญชีรายชือ ผู้ใ้ได้รับคะแนนสูงสค้มี โอกาสที่จะ เลือกตำแหน่งผู้พิพากษาที่วาง อยไ้ ได ก่อนคนอื่น ส่วนผู้ที่สอบไม่ผ่านก็อาจที่จะ เขารับการฝึกอบรมอื่กร้หนึ่ง หรือจะเลือก เขาทำงานในตำแหน่งจาศาลก็ไ้

การฝึกอบรมผู้ดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาอัยแล้ว³

วิทยาลัยตุลาการแห่งชาติ (L' Ecole nationale de la magistrature) ของฝรั่งเศสไม่เพียงแต่ใ้การฝึกอบรมแก่ผู้พิพากษาใหม่

¹ วิศิษฎ์ ธิมานนท์ และสำเวียง ไชยชิต, "รายงานการค้ศาล ณ ประเทศ ฝรั่งเศส สนนธ์สาธารณรัฐ เยอรมัน และ อิตาลี," หน้า 36

² สุร เจตน์ วิชิตรลชัย, "การค้เลือกและฝึกอบรมผู้พิพากษาของประเทศ ฝรั่งเศส," หน้า 23

³ เรื่อง เดียวกัน

เท่านั้น ยังมีការໃນການປຶກສາຮ່ວມແກ້ທີ່ຕ້າງຕໍາແໜ່ງມີທາກສາອຸ່ມແລ້ວອື່ກວຍ ໂດຍ
ແນວນັກໄປໃນຄານຄວາມຮ່າງສັງຄມສງ ເຮວະທາສາສຸ ແລະ ທີເຕນິກຕາງ ໆ ໃນຄານ
ບຣິຕາຣາງນຍຸຕິຮຸຣມ ທັ້ນີ້ ເຮວະ ເຫັນວາບູຮຸທາໃນທາງຄຸຮຸທາຍໃນປັຈຈຸບັນມີຄວາມສັມພັນ
ກັບບູຮຸທາທາງສັງຄມອຸມາກ

ຮຸບຮຸກຮຸງປຶກສາຮ່ວມແກ້ທາກສາອຸ່ມ ເສມອ ໆ ຂອງຝຣັ່ງ ເສສ ຂວຍລຸຮອງວາງ ແລະ
ຂຈັດຂອຂັດແຍງຮຸວວາງ ທນວຍງານໃນຄະບວນຄານຍຸຕິຮຸຣມທາງອາສຸາ ຄື ຕໍາຣວຈ ອັຍຄານ
ສາລ ແລະຣາຮທັດ ທໍາໃຫ້ເກີດຄວາມຮ່ວມອັດໃນຄານແກ້ຂັບູຮຸທາອາຮຸກຮຸມ ແລະ
ບູຮຸທາສັງຄມບາງຄວາງ ຂັງຂອງວາງ ແລະ ຂອຂັດແຍງຄັງຄວາງນີ້ມັກຈະ ເກີດຂື້ນໃນປຣະ ທີເຕນິກໃຊ້
ຮຸບຮຸກຮຸງແຍກຄວາງທາ (Accusatorial or Adversary system)

ວິທາຍຍັກວາຄານແຍກຮາຕິຂອງຝຣັ່ງ ເສສ ເປັນສຳຄານນຳອຸ່ມທນວຍງານອີຣະ ທໍາ
ທນາທີ່ຄັດ ເລັອກແລະປຶກສາຮ່ວມແກ້ທາກສາ ແລະ ອັຍຄານ ເຮັດ ເຊັ່ນ ເຊັ່ນ ເຊັ່ນ ສຳຄານນຳອຸ່ມແລະວິຈັຍ
ທາງຄຸຮຸທາຍຮອງອຸ່ມ ແລະ ມີລັກຮຸບຄລາຍກັບ ເນຕິຍັດທິຕຍສຸກາໃນ ເຍອຣມັນ ແລະ ອັງ ຄຸຮຸ
ຂັງຄານ ເຂາຣັບຄານ ອຸຮຸມໃນສຳຄານນັ້ນຄັງຄວາງຈະຕອງສອບ ເຂາ ແລະ ມີຄານປຶກສາຮ່ວມທັງຄາດ
ທຸຮຸມ ຄາດປຸຍິຕິ ແລະ ຄວາມຮ່າງ ໆ ທີ່ເຮັດຂອກກັບຄະບວນຄານຍຸຕິຮຸຣມອຍາງ ເຮັດ
ງວດ ແລະ ມີຄານທຸດສອບແລະວັດຄອຍາງຈຣິງຈັງ ເປັນ ເວລາ 3 - 4 ປີ ຈິງ ເປັນຄານສມຄວຣ
ຫຼື ອື່ນທີ່ປຣະ ທີເຕນິກໄທຈະ ໄດ້ຈັດ ທັມສຳຄານທີ່ມີຮຸນາະ ແລະ ປຣະສິທິຄາຮາ ເຮັດ ສຳຄານຂອງ
ຕາງປຣະ ທີເຕນິກຄັງຄວາງຂາງຄນ

ປຣະ ທີເຕນິກທັງຮາຮາຣນຣຸ ເຍອຣມັນ

ຄານຄັດ ເລັອກຍຸຕິຮຸຣມ

ປຣະ ທີເຕນິກທັງຮາຮາຣນຣຸ ເຍອຣມັນ ໄດ້ແຍກອຳນາຈອຣິປໄທຍ ເປັນອຳນາຈນິຕິ
ນຳອຸ່ມ ອຳນາຈບຣິຫານີ ແລະ ອຳນາຈຕາຄານ ແຕ່ຄວາງອຳນາຈອຣິປໄທຍ ເປັນອຳນາຈທັງ ເຮັດ
ຂອງຣຸ ໂດຍມີອັງຄານຂອງຣຸທຳທນາທີ່ຕາງ ໆ ແຕ່ລະອຍາງໃນມີຄານຄານແລະສມຄຸຍທັງ ເຮັດ
ແລະ ຄັດ

¹ໄຮຕິຣຸ ພິທັຍຄຸດ, "ຄານສາງໃນ ເຍອຣມັນ" ວັນຮຸ 23 (ຄຣຸງ ທີເຕນິກ
ນຄຣ : ຮອງພິມພິຈິຣທັດຄຣ, 2523), ທນາ 46

ระบบศาลของ เยอรมันให้ความ เป็นอิสระแก่พิพากษาในการพิจารณาคดีพิพากษาคดี แต่โดยลักษณะและความเหมาะสมในการพิจารณาคดีพิพากษาคดี ต้องการความ ได้รับความเข้าใจในงานแต่ละงาน จึงได้แยกศาลออกตามลักษณะ เฉพาะของงานแต่ละงาน และแต่ละศาลต่าง แยกเป็นอิสระจากกัน ไม่มีการ เกี่ยวของสัมพันธ์กันโดยแยก เป็นศาล รัฐธรรมนูญ ศาลยุติธรรม ศาลปกครอง ศาลแรงงาน ศาลสังคม ศาลภาษี ศาลวินัย ศาลสิทธิบัตร และศาลพิเศษอย่างอื่น เช่น ศาลเดินเรือ เป็นต้น¹

ในระบบของ เยอรมันนั้น บัณฑิตที่จบจากโรงเรียนกฎหมายจะต้องผ่านการฝึก ภาควิชาปฏิบัติอย่างหนัก ซึ่ง เหมือน ๆ กันทุก ๆ คนไม่ว่าจะประสงค์จะประกอบอาชีพอะไร ในวิชาชีพกฎหมาย เมื่อจบโรงเรียนกฎหมายซึ่งมีหลักสูตรภาคบังคับ 7 ภาคการศึกษา หรือ 3 ปีครึ่งแล้ว หากประสงค์จะรับราชการ เป็นพิพากษาจะต้องสอบ เนติบัณฑิตใน ไลด์² การสอบ เนติบัณฑิตของ เยอรมันมี 2 ครั้ง ครั้งแรกเรียกว่าสอบ First Bar ครั้งที่สองเรียกว่า Grand Bar

3 การสอบ The First Bar หรือ Referendar ภายหลัง ที่เรียนจบหลักสูตรวิชากฎหมายของมหาวิทยาลัยแล้ว ผลการศึกษา เป็นที่น่าพอใจและ ผ่านการฝึกอบรมที่ศาลหรือหน่วยงานราชการ เป็นเวลา 6 สัปดาห์ และทำแบบฝึกหัด อย่างน้อย 6 บท มีสิทธิสอบ เขา เป็นสมาชิก เนติบัณฑิตยสภา การสอบประกอบด้วย ข้อเขียน 8 ฉบับ ๆ ละ 4 ชั่วโมงติดต่อกันทุกวัน ยกเว้นวันอาทิตย์ คือกฎหมายเอกชน 3 ฉบับ กฎหมายอาญา 2 ฉบับ กฎหมายมหาชน 2 ฉบับ ประวัติศาสตร์ 1 ฉบับ และสอบ แปลากับคณะกรรมการ อีกอย่างน้อย 4 คน เป็นเวลาหนึ่งชั่วโมงในทุก ๆ วิชา

¹ เรื่องเดียวกัน

² พระราชบัญญัติข้าราชการตุลาการของสหพันธ์รัฐเยอรมัน, มาตรา 5

³ วิสาร พันชนะ และชนิษฐา ชรรวมมาธึวะ, "คุณสมบัติของตุลาการ,"

ผู้ที่สอบผ่านจะได้แต่งตั้ง เป็น เนติบัณฑิตได้รับการบรรจุ เป็นข้าราชการวิสามัญ และได้รับเงินเดือน อยู่ภายใต้การควบคุมของอธิบดีเนติภาควิชาศาลอาชญากรรมในการให้การศึกษา ศึกษาระดับต่อไป และแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่สูงขึ้น โดยคำนึงถึงผลการศึกษากฎหมาย เป็นหลักมากกว่าประโยชน์ที่จะได้รับจากการฝึกงาน

1 พระราชบัญญัติข้าราชการฝ่ายตุลาการของ เยอรมันกำหนดให้ เนติบัณฑิตจะต้อง ฝึกงานที่ศาลต่าง ๆ ที่ทำการอัยการ และสำนักงานทนายความ เป็นเวลา 14 เดือน ฝึกงานที่ศาลอื่น ๆ 2 แห่ง เป็นเวลา 6 เดือน ซึ่งจะต้อง เป็นศาลแรงงานอย่างน้อย หนึ่งแห่ง ฝึกงานตามสถานข้าราชการ 6 เดือน รวมเวลาฝึกงาน 3 ปี ระหว่างนี้ ผลการปฏิบัติงานของ เนติบัณฑิตใจ มีคะแนนอาจมีได้เลื่อนขึ้นไปฝึกงานในลำดับต่อไป และต้อง เขารวมสัมมนาตามโครงการต่าง ๆ ด้วย หลังจากฝึกงานครบถ้วนแล้ว เนติบัณฑิตก็จะลงทะเบียน เพื่อสอบ

2 การสอบ First Bar เป็นการสอบในระดับมลรัฐ รัฐบาลของ มลรัฐ เป็นดวงระเบียบในการฝึกงานและการสอบได้ ส่วนการสอบ Grand Bar ต้องสอบกับคณะ กรรมการสอบของ 3 มลรัฐ วิชาที่สอบมีดังนี้ เนติบัณฑิตต้อง เขียนวิทยานิพนธ์ 1 ฉบับภายใน 4 สัปดาห์ สอบข้อเขียน 4 ฉบับ ๆ ละ 5 ชั่วโมง เกี่ยวกับ ปัญหาคดีทางกฎหมาย และสุดท้ายต้องสอบปากเปล่า 1 ครั้ง เป็นเวลา 5 ชั่วโมง

เนติบัณฑิตที่สอบผ่าน Grand Bar จะได้รับแต่งตั้ง เป็นที่ปรึกษา กฎหมาย (assessor) ซึ่งมีคุณสมบัติที่จะดำรงตำแหน่งทางตุลาการหรือตำแหน่ง ข้าราชการพลเรือนระดับสูง เนติสอบผ่าน เนติบัณฑิตชั้นสูงได้ จะมีสิทธิได้รับแต่งตั้ง เป็นผู้พิพากษา โดยต้องประกอบด้วยคุณสมบัติ ดังนี้³

1. เป็นผู้มีสัญชาติ เยอรมัน
2. เป็นผู้สนับสนุนการปกครองในระบอบประชาธิปไตย

1 เรื่องเดียวกัน, หน้า 51

2 เรื่องเดียวกัน, หน้า 73 - 74

3 ไพทิสันธุ์ พิพัฒน์กุล, "การศาลในเยอรมัน," หน้า 48

3. ต้องผ่านการปฏิบัติงานหลังจากสอบ เนติบัณฑิตชั้นสูง ได้แล้วไม่น้อยกว่า 3 ปี โดย

ก. เป็นข้าราชการระดับสูง รวมทั้งข้าราชการตุลาการของศาลและพนักงานอัยการ

ข. ปฏิบัติงานในองค์การระหว่างประเทศในตำแหน่งสูง

ค. เป็นอาจารย์ในมหาวิทยาลัย มีผลงานที่จะเป็นศาสตราจารย์ได้

ง. เป็นทนายความ โนติพับบลิต หรือที่ปรึกษากฎหมาย

(assessor) ในสำนักตั้งกล่าว

จ. ปฏิบัติงานอย่างอื่น ซึ่ง เป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติงานในตำแหน่งผู้พิพากษา

¹ความสำเร็จในการฝึกงานและการสอบคัดเลือก เนติบัณฑิตของ เยอรมันมีความสำคัญมาก ไม่เฉพาะแต่ผู้ที่จะเป็นผู้พิพากษาเท่านั้น แต่สำหรับการที่จะไปประกอบอาชีพทางอื่นในวิชาชีพกฎหมายด้วย ในทางปฏิบัติ ผู้ที่สอบผ่านควยคะแนนยอดเยี่ยมจึงจะได้รับพิจารณาให้ดำรงตำแหน่งผู้พิพากษา หรืออัยการ และในกรณีพิเศษสำหรับศาสตราจารย์ทางกฎหมายในมหาวิทยาลัย ทุกคนมีคุณสมบัติเป็นผู้พิพากษาได้โดยไม่ต้องผ่านการฝึกอบรมหรือปฏิบัติงานอย่างอื่นมาก่อน. วิธีการคัดเลือกอย่างเคร่งครัดเช่นนี้ โลกอีกไม่เกิดปัญหาต่อการกฎหมายของ เยอรมัน กล่าวคือ เป็นการลดศักดิ์ศรีของทนายความ แต่ในขณะเดียวกันก็เพิ่มศักดิ์ศรีแก่ฝ่ายตุลาการอย่างมาก

การแต่งตั้งและเลื่อนตำแหน่ง

ศาลยุติธรรมของ เยอรมันนั้น แบ่ง เป็นศาลชั้นต้น และศาลอุทธรณ์ ประจำอัยการตามมลรัฐ มีศาลฎีกา ซึ่ง เป็นศาลสูงสุด มีเพียงศาลเดียว เป็นศาลของสหพันธ์รัฐ²

¹ วิสาร พันธนะ และ ธนินรุจา ธรรมมาชีวะ, "คุณสมบัติของตุลาการ," หน้า 51 - 52

² ไผ่สีนรุจิ พิพัฒน์กุล, "การศาลในเยอรมัน," หน้า 50

การแต่งตั้งผู้พิพากษาศาลชั้นต้น ประธานาธิบดีของมลรัฐ เป็นผู้แต่งตั้งโดย
 ความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรีแห่งมลรัฐ จากรายชื่อบุคคลที่คณะกรรมการคัดเลือก
 ผู้พิพากษาของศาลนั้น คัดเลือกจากบุคคลที่สมควรสมบัตินั้นจะเป็นผู้พิพากษา คณะกรรม
 การคัดเลือกผู้พิพากษานี้มีอธิบดีผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ เป็นประธานกรรมการ และผู้
 พิพากษาในศาลนั้น ๆ 8 คน ซึ่งได้รับเลือกตั้งจากผู้พิพากษาด้วยกัน เป็นกรรมการ
 คณะกรรมการนี้มีวาระตำแหน่งคราวละ 4 ปี การคัดเลือกผู้พิพากษาศาลชั้นต้นวิธี
 นำไปใช้ในศาลแขวงควย¹

การแต่งตั้งผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ ประธานาธิบดีของมลรัฐ เป็นผู้แต่งตั้ง
 โดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรีแห่งมลรัฐ จากรายชื่อบุคคลที่คณะกรรมการคัดเลือก
 เลือกผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์เสนอ คณะกรรมการคัดเลือกนี้มี รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
 ยุติธรรมของมลรัฐ เป็นประธาน ส่วนกรรมการประกอบด้วย ผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ทั้ง
 หมก และสมาชิกสภาแทนราษฎรของมลรัฐที่มาจากพรรคการเมืองต่าง ๆ ตามสัดส่วน
 ของที่นั่งในสภาจำนวน เท่ากับผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์²

³ผู้ที่ได้รับแต่งตั้ง เป็นผู้พิพากษาในศาลชั้นต้นในระยะแรก 3 ปีแรก จะให้
 ทดลองปฏิบัติราชการก่อน ในระหว่างนี้จะมีสิทธิหน้าที่ เช่นเดียวกับผู้พิพากษาทุกประ
 การ หลังจากนั้นจึงจะแต่งตั้ง เป็นถาวรต่อไป แต่ในกรณีของศาลอุทธรณ์และศาล
 ฎีกาของสหพันธรัฐ มีสภาพแตกต่างออกไป มิใช่เป็นการคัดเลือกโดยเลือกแล้วคืบจาก
 ผู้พิพากษาศาลชั้นต้น ผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ของมลรัฐ และผู้พิพากษาศาลฎีกาของ
 สหพันธรัฐอาจมาจากนักกฎหมายอื่น เช่น อัยการ ทนายความ หรือข้าราชการที่มีประส
 ภากรณและมีความเหมาะสม

¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 48 - 49

² สัมภาษณ์ ไทเศษรัฐ พิพัฒนกุล, รองอธิการบดีมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
 ฝ่ายวิชาการ, 21 กรกฎาคม 2525

³ ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนาคนัด, "องค์กรตุลาการในสหพันธรัฐเยอรมัน-
 มิน, "วารสารกฎหมายปกครอง (เมษายน 2525): 92

การแต่งตั้งผู้พิพากษาศาลฎีกา

ผู้พิพากษาศาลฎีกาของสหพันธรัฐ เยอรมัน ได้รับการแต่งตั้งโดยประธานาธิบดีของสหพันธรัฐ จากรายชื่อที่คณะกรรมการคัดเลือกผู้พิพากษาศาลฎีกา เป็นผู้เสนอ คณะกรรมการคัดเลือกนี้ประกอบด้วยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมของสหพันธรัฐ เป็นประธานกรรมการ กรรมการอื่นประกอบด้วยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมของมลรัฐต่าง ๆ หรือแทนและสมาชิกสภาแทนราษฎร จากพรรคการเมืองต่าง ๆ ตามสัดส่วนของที่นั่งในสภา จำนวนเท่ากับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมของมลรัฐ คณะกรรมการคัดเลือกผู้พิพากษาศาลฎีกา ต้องสาบานตนว่า จะปฏิบัติหน้าที่โดยซื่อสัตย์ และสุจริต และปกปิดการพิจารณาเป็นความลับ การเสนอชื่อบุคคลที่อื่นควรได้รับเลือกเป็นสิทธิของกรรมการทุกคน และประธานกรรมการ และคณะกรรมการมีอำนาจตรวจสอบผู้ที่ได้รับการเสนอชื่อ เป็นผู้ที่มีความรอบรู้ และมีคุณสมบัติที่จะเป็นผู้พิพากษาในศาลสูงสุดหรือไม่ ผู้พิพากษาศาลฎีกาของสหพันธรัฐต้องมีอายุอย่างน้อย 35 ปี

การแต่งตั้งประธานศาลฎีกาของสหพันธรัฐนั้น รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม เป็นผู้เสนอชื่อผู้พิพากษาให้คณะรัฐมนตรีแห่งสหพันธรัฐให้ความเห็นชอบ เพื่อแต่งตั้งโดยคณะกรรมการคัดเลือกผู้พิพากษาไม่มีบทบาทในการคัดเลือกประธานศาลแต่อย่างใด²

³ในการแต่งตั้งผู้พิพากษาศาลฎีกาของสหพันธรัฐ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม อาจไม่เห็นชอบด้วยกับข้อเสนอของคณะกรรมการคัดเลือกก็ได้ แต่เท่าที่ปรากฏแทบจะไม่มีเลย และประธานาธิบดีก็จะไม่เข้ามาสอดแทรกโดยไม่สมควร เคยมีอยู่ครั้งหนึ่งที่ประธานาธิบดีไม่ยอมแต่งตั้งบุคคลหนึ่ง เป็นผู้พิพากษาศาลฎีกาของสหพันธรัฐ เนื่องจากมีประวัติแสดงความไม่เป็นตัวของตัวเองในครั้งสมัยนั้น³ ในการแต่งตั้ง

¹ ไทลิ่งรุทท์ พิตทินกูด, "การศาลในเยอรมัน," หน้า 49 - 50

² ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนศักดิ์, "องค์กรตุลาการในสหพันธ์สาธารณรัฐ เยอรมัน"

³ เรื่องเดียวกัน, หน้า 96 - 97

ผู้พิพากษาในระบบโควตาว่า ผู้ใดควรได้รับการแต่งตั้ง เพราะพรรคการเมืองใดสนับสนุน หรือมีสถานที่อยู่ในมจรูโดยบางนั้นไม่มี แต่ในทางปฏิบัติมีแนวโน้มเอียงให้เห็นการกระจายผู้ได้รับการแต่งตั้งอย่าง กระจายไว้ก็ตาม เป็นที่ยอมรับกันว่าคุณสมบัติของผู้ได้รับการแต่งตั้งนั้นควร เป็นผู้มีความรู้ เป็นสิ่งสำคัญที่สุด ผู้ได้รับการแต่งตั้ง เป็นผู้ที่หากษาของศาลสหพันธ์โดยมากจะเป็นผู้เคย เป็นผู้พิพากษา หรือข้าราชการมาแล้ว ในขณะที่มีแนวโน้มนิยมแต่งตั้งจากข้าราชการ เคยมีประสบการณ์ เป็นผู้พิพากษามาบ้างแล้ว โดยเห็นว่า เป็นการได้มีประสบการณ์ในการทำงานโดยอิสระมาก่อน จะทำให้ทำงานได้เหมาะสม ส่วนศาสตราจารย์และนายความนั้นมีการได้รับแต่งตั้งค่อนข้างน้อย และมีหลายคนไม่เต็มใจให้เสนอชื่อในการ เลือกเพราะไม่อยาก ทั้งอาชีพเดิมซึ่งมีเกียรติหรือค่าตอบแทนที่สูงกว่า สำหรับผู้พิพากษาในศาลของมลรัฐบางมลรัฐมีประเพณีตั้งศาสตราจารย์เป็นผู้พิพากษา ทำหน้าที่ไม่เต็มเวลา (part time) ในศาลสูงของมลรัฐควย

จะเห็นได้ว่าระบบ เนติบัณฑิตของ เยอรมัน เป็นระบบที่สมบูรณ์มาก มีการอบรม เนติบัณฑิตทั้งภาคทฤษฎี ภาคปฏิบัติ และการทดสอบอย่าง เข้มงวดตลอดเวลา 3 ปี เนติบัณฑิตของ เยอรมัน เป็นที่ เชื่อถือว่ามีความรู้ความสามารถสูง นอกจากนี้ระบบการคัดเลือกผู้พิพากษายัง เป็นระบบที่ เข้มงวดโดยผู้ที่จะเป็นผู้พิพากษาศาลชั้นต้นจะต้องมี ประสบการณ์ทำงาน เกี่ยวกับกฎหมายที่กำหนดไว้มาแล้วไม่น้อยกว่า 3 ปี มีคณะกรรมการทำการ คัดเลือกผู้พิพากษาที่ระดับ มีการ คัดเลือกผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ และศาลฎีกาเป็นระบบ เปิด โดยให้โอกาสแก่บุคคลภายนอก เช่น นายความ พนักงานอัยการ ศาสตราจารย์ทางกฎหมาย ข้าราชการของรัฐระดับสูง มีโอกาสเข้ามา เป็นผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์และศาลฎีกา คณะกรรมการ คัดเลือกผู้พิพากษาในศาลอุทธรณ์และศาลฎีกา ประกอบด้วยตัวแทนของฝ่ายนิติบัญญัติ ฝ่ายบริหาร และฝ่ายตุลาการร่วมกันทำหน้าที่คัดเลือก ระบบ เช่นนี้ทำให้เกิดการ ถ่วงดุลระหว่างสามอำนาจ ทำให้สามารถแต่งตั้งผู้พิพากษาที่มีความสามารถและ เป็นอิสระที่สุด ขณะเดียวกันก็ทำให้ผู้พิพากษาไม่ตัดขาดจากสังคม และมีความรับผิดชอบในสังคมมากขึ้น

การดำรงตำแหน่ง

ผู้พิพากษาของ เยอรมัน เมื่อได้รับแต่งตั้งแล้วสามารถดำรงตำแหน่งอยู่ได้ตลอดชีวิต (for life) ซึ่งมีเกษียณอายุเมื่ออายุ 60 ปี¹ แต่อาจถูกปลดออกจากราชการได้ หากว่าความสามารถไม่เป็นที่น่าพอใจหรือไม่เอาใจใส่ในการปฏิบัติหน้าที่ แต่การไล่ออกเช่นนี้จะกระทำได้ออกเมื่อมีเหตุผลจำเป็นอย่างหนักแน่น เช่น ทุพพลภาพ หรือฉ้อฉลทุจริต นอกจากนั้นผู้พิพากษาอาจถูกปลดออกจากตำแหน่งได้หากประพฤติเสียหลายรายแรง ซึ่งเป็นเรื่องทางวินัย หรือมีกรณีเป็นที่เห็นได้ว่า เป็นคนไม่เหมาะสมแก่ตำแหน่งอีกต่อไป การลงโทษทางวินัยนี้เป็นอำนาจของศาลวินัย ซึ่งมีองค์คณะประกอบด้วยผู้พิพากษารวม และมีหนึ่งในระดับสหพันธ์และมลรัฐ มลตราการที่ใช้อาจเป็นการวางรางวัลเตือน คำหนิ โทษทักราชการโดยได้รับหรือไม่ได้รับ เงิน เดือน หรือไล่ออกจากตำแหน่ง²

เงิน เดือนผู้พิพากษา ศาลชั้นต้นแบ่ง เป็นระดับตามตำแหน่ง เช่น ระดับผู้พิพากษาหัวหน้าศาล เงิน เดือน เท่ากันหมด และมากกว่า เงิน เดือนผู้พิพากษาธรรมดา ส่วน เงิน เดือนผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์และศาลฎีกา เงิน เดือน เท่ากันทุกคนในแต่ละศาล และ เงิน เดือนผู้พิพากษาศาลฎีกามากกว่าผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์³

การฝึกอบรมผู้พิพากษาของประเทศสหพันธ์รัฐ เยอรมัน⁴

ผู้พิพากษาของ เยอรมันส่วนใหญ่ ใ้รับการฝึกอบรมอย่างหนักมาแล้วจากการสอบ เนติบัณฑิต แต่เมื่อได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้พิพากษาแล้ว ยังมีวิทยาลัยอีกแห่งหนึ่งตั้ง

¹ไคซีร์ ฟีชเชินกูด, "การศาลในเยอรมัน," หน้า 49

²วิสาร พันธนะ และชนิษฐา ชรรมาธิ์วะ, "คุณสมบัติตุลาการ," หน้า 60-61

³สัมภาษณ์ ไคซีร์ ฟีชเชินกูด, รองอธิการบดีมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ฝ่ายวิชาการ, 21 กรกฎาคม 2525

⁴ไคซีร์ ดิมานนท์ และ สำเว็ง ไชยชิต, "รายงานการศึกษาดู ณ ประเทศฝรั่งเศส สาธารณรัฐ เยอรมัน และอิตาลี," คดีพาห (กันยายน - ตุลาคม 2522):37

อยู่ที่เมือง Trea เป็นวิทยาลัยสำหรับอบรมเพิ่มความรู้ เป็นการพิเศษแก่ผู้พิพากษา และตุลาการ ๓ ระดับชั้น หัวข้อที่จัดฝึกอบรมเป็นเรื่องเกี่ยวกับกฎหมายและวิชาการสาขาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น วิทยาการทางวิทยาศาสตร์ และการแพทย์สมัยใหม่ ปัญหาทางเศรษฐกิจและการเมือง จิตวิทยา สังเคราะห์ ปรัชญาทางกฎหมาย นโยบายคุ้มครองผู้บริโภค และกฎหมายที่ออกใหม่ ๆ โดยเฉพาะที่เกี่ยวกับภาษีอากร เป็นต้น

วิทยาลัยดังกล่าวไม่ใช่ว่าจะใหม่พิพากษา หรืออัยการทุกคน เขารับการอบรมผู้ใดจะเข้าอบรมหรือไม่ก็ได้ ขึ้นอยู่กับความสมัครใจ ปรากฏว่าผู้พิพากษาส่วนมากเข้ารับการอบรมในวิชาที่ตนสนใจ ระยะเวลาที่เขาอบรมนาน 2 สัปดาห์ต่อหนึ่งลักษณะวิชา

การฝึกอบรมผู้พิพากษาทำให้ผู้พิพากษามีความรู้เพิ่มพูนขึ้น มีความคิดเห็นและทัศนคติที่กว้างไกล เขาใจโลก และสังคมที่เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอโลก แม้ในระบบของเยอรมันจะเป็นระบบที่มีการฝึกอบรมเนติบัณฑิต และการคัดเลือกผู้พิพากษาที่เข้มงวดเพียงใด ก็ยังตระหนักถึงความสำคัญในการฝึกอบรมผู้พิพากษายกหลังที่ใดตรงทั้งแล้ว ประเทศไทยเป็นระบบที่มีเนติบัณฑิตยสภา เช่นเดียวกับเยอรมัน แต่เนติบัณฑิตยสภายังขาดหลักสูตร วิธีการอบรม การทดสอบความรู้ที่ทรงประสิทธิภาพ ดังนั้น การฝึกอบรมผู้พิพากษาอย่างสม่ำเสมอจึงเป็นสิ่งจำเป็น และหน่วยงานที่ทำหน้าที่อบรมผู้พิพากษาจะต้องเป็นหน่วยงานพิเศษที่มีอุปกรณ์ เครื่องมือ สถานที่ และกำลังคนอย่างเพียงพอ เช่น วิทยาลัยตุลาการ ศูนย์งานหรือสถาบันฝึกอบรมคนควาและวิจัยทางกฎหมาย ในประเทศ เยอรมัน ฝรั่งเศส สหรัฐอเมริกา และญี่ปุ่น

ประเทศญี่ปุ่น

การคัดเลือกและแต่งตั้งผู้พิพากษา

ระบบการศาลของประเทศญี่ปุ่น เป็นลักษณะแยกออกจากฝ่ายบริหารโดยสิ้นเชิง โดยที่ศาลของญี่ปุ่นมิได้สังกัดกระทรวงยุติธรรม ศาลสูงสุด หรือศาลฎีกาของญี่ปุ่นมีอำนาจบริหารงานธุรการของศาลต่าง ๆ ทั่วประเทศ

1 รัชชาญ วิบูลศิลป์ และ เสรี รุณรัตนอม, "รายงานการศึกษาคณะ ประเทศญี่ปุ่น สาธารณรัฐเกาหลี และสิงคโปร์," คุณภาพ, (พฤษภาคม - มิถุนายน 2522): 11

การคัดเลือกผู้เข้าศึกษาของญี่ปุ่น เริ่มจากผู้ที่สำเร็จวิชากฎหมายในมหาวิทยาลัยแล้วจะคง เขาสอบแข่งขัน เพื่อเข้าฝึกอบรมในสถาบันวิจัยและฝึกอบรมทางกฎหมายของญี่ปุ่น (The legal training and research institute) ซึ่งเป็นสถาบันที่ขึ้นตรงต่อศาลสูงสุด การสอบคัดเลือกเข้าศึกษาและอบรมในสถาบันดังกล่าวกระทำอย่างเข้มงวดกวัดขันมาก มีแผนการสอบประมาณปีละ 2 รอบ เช่นที่เท่านั้น ในปีหนึ่ง ๆ โดยเฉลี่ยมีผู้เข้ารับการศึกษาและอบรมประมาณ 450 คน การศึกษาและฝึกอบรมมีระยะเวลา 2 ปี ระยะเวลาที่นักศึกษาจะได้รับเงิน เดือนควย เดือนละประมาณหนึ่งแสนเยน ตลอดจนที่พักและอาหารพร้อม ซึ่งราชการญี่ปุ่นถือว่าเป็นการลงทุนที่ไค่ลคมค่า เพราะเป็นการดึงดูดคนดี มีความรู้ความสามารถหมาแข่งขันกัน สถาบันวิจัยและฝึกอบรมนี้ ประกอบไปควย หองบรรยาย หองสมุด เครื่องมือเครื่องใช้ หองพิจารณาสมมติ สนามกีฬา และอื่น ๆ ทุนสมัยตลอดจนวิธีการฝึกอบรมโดยควบคุมดูแลอย่างใกล้ชิด เพราะนักศึกษาจะคงใช้ชีวิตรวมกันที่สถาบัน¹

การฝึกอบรมเริ่มควย ภาคฝึกอบรมเบื้องต้น เป็นเวลา 4 เดือน ซึ่งมุ่งหมายที่จะให้นักศึกษาได้คน เคยกับ เรื่องพื้นฐานและเรื่องทั่ว ๆ ไป ของงานทางด้านกฎหมาย ทั้งงานเกี่ยวกับ ศาล อัยการ และทนายความ หลักสตรนรวมทั้งการร่างคำพิพากษา ร่างฟ้อง และคำให้การ ฟังควยบรรยายและสัมมนาวิชาต่าง ๆ ฐานศาลและอื่น ๆ รวมทั้งการศึกษาวรรณกรรมทั่วไปควย ภาคที่ 2 จะเป็นการฝึกอบรมภาคปฏิบัติใช้เวลา 16 เดือน โดยฝึกที่ศาลต่าง ๆ 8 เดือน ฝึกที่สำนักงานอัยการและสำนักงานทนายความแห่งละ 4 เดือน ภาคที่ 3 ซึ่งเป็นภาคสุดท้าย นักศึกษาจะฝึกอบรมรวมกันที่สถาบันเป็นเวลา 4 เดือน ซึ่งมีวิชาต่าง ๆ คล้ายคลึงกับในการอบรมช่วงแรก แ่ส่วนใหญ่จะเป็นการฝึกการพิจารณาพิพากษาคดีที่ศาลสมมติ (Moot Court) เมื่อจบภาคนี้แล้วนักศึกษาจะคงสอบไล่ ซึ่งประกอบด้วยการสอบขอเขียนในหัวข้อการพิพากษาคดีแพ่ง และคดีอาญา การคำเนนคดีแพ่ง และคดีอาญา การฟ้องคดีอาญา และคงสอบปากเปล่า นักศึกษาที่เข้าฝึกอบรมในสถาบันนี้แล้วมักจะสอบผ่านการสอบครั้งนี้²

¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 15 - 16

² Yosikuki Noda, Introduction to Japanese Law translated by Anthony H. Angelo (University of Tokyo Press, 1976), p. 144

เมื่อสอบผ่านจากสถาบันดังกล่าวแล้ว บัณฑิตส่วนใหญ่จะออกไปประกอบอาชีพทางกฎหมายสาขาต่าง ๆ โดยส่วนใหญ่ประมาณ 2 ใน 3 เป็นทนายความ ประมาณ 1 ใน 5 เป็นอัยการ ประมาณ $\frac{1}{8}$ เป็นผู้พิพากษา มีเป็นส่วนน้อยที่ไปทำงานในส่วนราชการอื่น หรือในวงการธุรกิจหรือเป็นอาจารย์สอนกฎหมาย¹ เนื่องจากการศึกษาและการฝึกอบรมที่สถาบันนี้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้สำเร็จการศึกษาจึงเป็นที่เชื่อถือจากวงการต่าง ๆ ทั้งของรัฐบาลและเอกชน²

สำหรับผู้ที่ประสงค์จะเป็นผู้พิพากษา เมื่อสำเร็จจากสถาบัน The legal training and research institute แล้ว ก็จะไปแสดงความจำนงสมัครเข้ารับราชการในตำแหน่งผู้ช่วยผู้พิพากษาไต่สวนคดี โดยไม่ต้องมีการสอบคัดเลือกอีก และโดยปกติในฐานะผู้พิพากษา เป็นตำแหน่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง อันหนึ่งของสังคม ผู้สมัครจึงต้องเป็นผู้ที่สอบผ่านจากสถาบันแห่งนี้ในลำดับที่ 1 เมื่อสมัครแล้วศาลสูงสุดจะเป็นผู้คัดเลือกแต่งตั้งให้เป็นผู้ช่วยผู้พิพากษาต่อไป³

การคัดเลือกและแต่งตั้ง

ประเทศญี่ปุ่นแบ่งศาลยุติธรรมออกเป็น 3 ระดับ เช่นเดียวกับอารยประเทศ กล่าวคือ แบ่งออกเป็น⁴

1. ศาลสูงสุด (Supreme court)
2. ศาลสูง (High courts)
3. ศาลชั้นต้น

¹ วิสาร พันธุระ และ ธนิษฐา ชรรมาชีวะ, "คุณสมบัติของตุลาการ," กฤตพาน. (พฤษภาคม - มิถุนายน 2520) : 54

² ชัยชาญ วิบูลศิริ และ เสรี ชุณหถนอม, "รายงานการกฤษฎา ณ ประเทศญี่ปุ่น สาธารณรัฐเกาหลี และสิงคโปร์," ก หน้า 16

³ เรื่องเดียวกัน

⁴ เรื่องเดียวกัน, หน้า 10

การคัดเลือกและแต่งตั้งผู้พิพากษาของศาลชั้นต้น คณะรัฐมนตรี เป็นผู้แต่งตั้ง จากบัญชีรายชื่อที่ศาลส่งสาคเสนอ ผู้ที่จะเป็นผู้พิพากษาศาลชั้นต้นจะต้องผ่านการปฏิบัติ งานในตำแหน่งผู้ช่วยผู้พิพากษามาแล้ว 10 ปี เมื่อได้รับแต่งตั้งแล้วอยู่ในตำแหน่งได้ ครบวาระ 10 ปี แต่มีสิทธิได้รับการแต่งตั้งในตำแหน่งต่อไปในสมัยหน้า เว้นแต่ ครอบ เกษียณอายุ¹

ศาลชั้นต้นแบ่งออกเป็น²

ก. District courts หรือศาลจังหวัด อยู่ตามเมืองใหญ่ ๆ ทั่วประเทศ มีจำนวน 55 ศาล มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีทั่วไปในศาลชั้นต้น และ ทำหน้าที่เป็นศาลอุทธรณ์สำหรับคดีแพ่งที่อุทธรณ์มาจาก Summary courts (ศาลแขวง)

ข. Family courts ศาลครอบครัวตั้งอยู่ในอาคารเดียวกับ District courts เว้นแต่ที่กรุงโตเกียว มีศาลครอบครัวเป็นเอกเทศต่าง หากมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีแพ่งที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ในครอบครัว (domestic relations) เว้นแต่คดีฟ้องหย่า ซึ่งเป็นอำนาจของ District courts และมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีอาญาที่เด็กหรือเยาวชนกระทำความผิด รวมทั้งคดีผู้ใหญ่ กระทำความผิดต่อเด็ก หรือเยาวชนด้วย

ค. Summary courts หรือศาลแขวง มีวิธีพิจารณาคดีโดยรวบรัด มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีแพ่งและคดีอาญาเล็ก ๆ น้อย ๆ กล่าวคือ คดีแพ่งทุนทรัพย์ ไม่เกิน 300,000 เยน และคดีอาญาความผิดสถานเบาที่กฎหมายกำหนดไว้

¹รัฐธรรมนูญประเทศไทย, มาตรา 80 และธรรมนูญศาลยุติธรรมประเทศไทย, มาตรา 40

²รัชชานู วิบูลย์ศิลป์ และ เสรี ชนहनอม, "รายงานการกาศาล ญ ประเทศไทย สาธารณรัฐ เกาหลี และ สิงคโปร์," หน้า 13 - 15

1 การแต่งตั้งผู้พิพากษาศาล Summary Courts อาจแต่งตั้งจาก ผู้ที่เคยดำรงตำแหน่งผู้ช่วยผู้พิพากษา พนักงานอัยการ หนายความ เจ้าหน้าที่วิจัย ของศาล เดชานการศาล อาจารย์ของสถาบันฝึกอบรมทางกฎหมาย (The legal training and research institute) อาจารย์ของสถาบันฝึกอบรม เจ้าหน้าที่งานศาล (The Research and Training Institute for court clerk etc) เจ้าหน้าที่ฝ่ายการศึกษาของกระทรวงยุติธรรม เจ้าหน้าที่ การกระทรวงยุติธรรม ศาสตราจารย์หรือช่วยศาสตราจารย์ทางกฎหมายในมหา- วิทยาลัย ซึ่งทำงานมาแล้วไม่ต่ำกว่า 3 ปี หรืออาจแต่งตั้งจากอดีตประธานศาลสูงหรือ อดีตผู้พิพากษาศาลสูงก็ได้

2 นอกจากนี้ เสนอขึ้นศาล (Court clerk) หรือผู้ทำงาน เกี่ยวข้องกับ วงการศาลและ เป็นผู้มีประวัติการปฏิบัติงานดี เคยได้รับราชการมาเป็นเวลานาน ก็ อาจได้รับพิจารณาแต่งตั้ง เป็นผู้พิพากษาศาล Summary courts ได้ แม้จะ ไม่สมควรที่จะสมบัตินักกล่าวหาของตน แต่ของงานการฝึกอบรมของสถาบันฝึกอบรมทาง กฎหมาย (The legal training and research institute) หลังจากได้รับการแต่งตั้งใหม่ ๆ มีหลักสูตรประมาณ 2 เดือนครึ่ง ในกรณีนี้จะมีการแต่งตั้งคณะกรรมการคัดเลือกขึ้นโดยเฉพาะ

การคัดเลือกและแต่งตั้งผู้พิพากษาศาลสูง ศาลสูง (High courts)
หรือศาลอุทธรณ์ทั้งหมด 8 ศาล ตั้งอยู่ตามภาคต่าง ๆ 8 ภาค ประธานศาลสูงและผู้ พิจารษาศาลสูง แต่งตั้งจากบุคคลที่เคย เป็นผู้ช่วยผู้พิพากษา ผู้พิพากษาศาล Summary Courts พนักงานอัยการ หนายความ เจ้าหน้าที่วิจัยของศาล อาจารย์ในสถาบัน ฝึกอบรมทางกฎหมาย (The legal training and research institute)

¹ ธรรมนูญศาลยุติธรรมประเทศไทย, มาตรา 44

² ชัยชาญ วิบูลศิริ และ เสรี ชลहनอม, "รายงานการศาล ๗ ประเทศ ธิปไตย สาธารณรัฐ เกาหลี และ สิงคโปร์," หน้า 15

อาจารย์ในสถาบันฝึกอบรมเจ้าหน้าที่งานศาล (The research and training institute for court clerk etc) หรือศาสตราจารย์ หรือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ทางกฎหมายในมหาวิทยาลัยซึ่งนางานมาแล้วไม่ต่ำกว่า 10 ปี คณะรัฐมนตรี เป็นผู้แต่งตั้งจากบัญชีรายชื่อที่ศาลสูงสุดเสนอ และอยู่ในตำแหน่งใดคราวละ 10 ปี แต่มีสิทธิได้รับการแต่งตั้งใหม่ในสมัยต่อไป เว้นแต่ครบเกษียณอายุ เช่นเดียวกับผู้พิพากษาศาลชั้นต้น¹

การคัดเลือกและแต่งตั้งผู้พิพากษาศาลสูงสุด ศาลสูงสุด (Supreme court) มีศาลเดียวตั้งอยู่ที่กรุงโตเกียว ประกอบด้วยประธานศาลสูงสุด (Chief Justice) 1 นาย และผู้พิพากษาศาลสูงสุด 14 นาย ผู้พิพากษาศาลสูงสุดได้รับการแต่งตั้งจากบุคคลที่มีความคิดกว้างขวาง มีความรู้กฎหมายดี มีอายุไม่ต่ำกว่า 40 ปี และผู้พิพากษาศาลสูงสุดอย่างน้อย 10 คน ต้องเคยเป็นประธานศาลสูง หรือผู้พิพากษาศาลชั้นมาแล้วไม่ต่ำกว่า 10 ปี หรือเคยเป็นผู้พิพากษาศาล (Summary Courts) หรือเคยเป็นพนักงานอัยการ ทนายความ หรือศาสตราจารย์ทางกฎหมายในมหาวิทยาลัยมาแล้วไม่น้อยกว่า 20 ปี ควบคู่กัน ผู้พิพากษาศาลสูงสุดบางคนจึงอาจมาจากบุคคลภายนอกโดยไม่ได้นานการฝึกอบรม เช่นผู้พิพากษาศาลอื่น ๆ ก็ได้²

สมเด็จพระจักรพรรดิ ทรงแต่งตั้งประธานศาลสูงสุด และผู้พิพากษาศาลสูงสุดตามที่คณะรัฐมนตรี เสนอ โดยสมเด็จพระจักรพรรดิทรงลงพระปรมาภิไธยในการแต่งตั้ง หรือออกจากตำแหน่งของผู้พิพากษาศาลสูงสุด การแต่งตั้งประธานศาลสูงสุดและผู้พิพากษาศาลสูงสุดจะขอให้ประชาชนออกเสียงลงคะแนนรับรอง เมื่อถึงสมัยเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา และทศวรรษสืบปีภายหลังจากนั้นจะขอ มีการออกเสียงรับรอง เช่นเดียวกันอีก ในการออกเสียงรับรองนี้หากคะแนนเสียงส่วนใหญ่เห็นควรให้ปลดผู้พิพากษาคณะใดผู้พิพากษาคณะนั้นจะขอ ออกจากตำแหน่ง³

¹Yosikuki Noda, Introduction to Japanese Law, p. 153

²Ibid, pp. 152 - 153

³รัฐธรรมนูญประเทศไทย, มาตรา 79 และธรรมนูญศาลยุติธรรมประเทศไทย

การคัดเลือกผู้พิพากษาของญี่ปุ่น เป็นการคัดเลือกโดยตุลาการด้วยกันเอง แม้จะทำให้ผู้พิพากษามีความเป็นอิสระจากฝ่ายอื่น แต่อาจไม่เป็นอิสระจากฝ่ายตุลาการด้วยกันเอง ในกรณีการคัดเลือกผู้พิพากษาศาลชั้นต้นและผู้พิพากษาศาลสูงนั้น ศาลสูงสุดเป็นผู้คัดเลือกโดยผู้พิพากษาศาลสูงส่งทั้งหมด เป็นกรรมการการคัดเลือก ส่วนการคัดเลือกผู้พิพากษาศาลสูงส่งนั้น นำวิธีเลือกตั้งมาใช้ควบ กล่าวคือ หลังจากได้รับแต่งตั้งแล้วจะต้องให้ประชาชนออกเสียงลงมติรับรองอีก และรับรองเช่นนี้ทุก ๆ 10 ปี

การดำรงตำแหน่ง

ตามรัฐธรรมนูญของประเทศญี่ปุ่น ผู้พิพากษามีความเป็นอิสระปราศจากอิทธิพลภายนอก มีอำนาจขัดคัดสินควบสติปัญญา ความสามารถของตนเต็มที่ ภายใต้บังคับของรัฐธรรมนูญและกฎหมาย¹ ผู้พิพากษาจะไม่ถูกบังคับให้ลาออก โยกย้าย พักราชการ หรือลดเงินเดือน ยกเว้นแต่มีพฤติการณ์พิเศษ เช่น ไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ไม่ว่าจะเป็นเพราะกายหรือจิตใจ ผู้พิพากษาจะไม่ถูกพิจารณาเรื่องวินัยจากฝ่ายรัฐบาล²

ผู้พิพากษาศาลชั้นต้นไม่ว่า District courts, Family courts หรือ Summary courts อาจถูกพิจารณาในเรื่องวินัย อำนาจพิจารณาและตัดสินในเรื่องนี้เป็นของศาลสูง (High courts) ซึ่งศาลชั้นต้นนั้นอยู่ในเขตอำนาจ ส่วนผู้พิพากษาอื่นนอกจากผู้พิพากษาศาลชั้นต้นดังกล่าวแล้ว อำนาจพิจารณาและตัดสินเรื่องวินัยเป็นของศาลสูงสุด (Supreme court) กรณีวินัยผู้พิพากษาอาจได้รับการลงโทษควบยกการกำหนดเงินเดือน หรือปรับไม่เกิน 10,000 เยน แต่จะลงโทษยกการไล่ออก พักราชการ หรือลดเงินเดือนไม่ได้³

¹ รัฐธรรมนูญประเทศญี่ปุ่น, มาตรา 76

² รัฐธรรมนูญประเทศญี่ปุ่น, มาตรา 78

³ Yosikuki Noda, Introduction to Japanese Law, p. 154

ผู้พิพากษาอาจถูกปลดออกจากตำแหน่ง โดยการฟ้อง กล่าวโทษ¹

2 ในกรณีจะมีศาลพิเศษสำหรับพิจารณา ประกอบด้วย ผู้พิพากษา 14 คน ครึ่งหนึ่งมาจากสมาชิกสภา ศาลนี้เรียกว่า (Court of Impeachment) หลักเกณฑ์การพิจารณาอยู่ภายใต้กฎหมายพิเศษ ลงวันที่ 20 พฤศจิกายน 1947 ศาลนี้เป็นอิสระต่างหากจากรัฐสภาโดยสามารถพิจารณา แม้ไม่อยู่ในสมัยประชุมสภา การกล่าวโทษกระทำโดยคณะกรรมการ (Prosecution of Judges Committee) ซึ่งประกอบด้วยสมาชิก 20 คน ครึ่งหนึ่งมาจากสมาชิกสภา ขอลดวาทียกขึ้นฟ้องร้องคือ

1. ละเมิดต่อจรรยาวิชาชีพอย่างร้ายแรง หรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงในการปฏิบัติหน้าที่

2. กระทำการอันเป็นการเสียหายต่อเกียรติ และตำแหน่งหน้าที่ ไม่ว่าจะกระทำในการปฏิบัติหน้าที่หรือไม่

การปลดออกจากตำแหน่ง เป็นไปตามมติของผู้พิพากษาไม่น้อยกว่า 2 ใน 3 ที่นั่งพิจารณา

เงิน เคื่อนผู้พิพากษาต้องมีจำนวนพอสมควรและในระหว่างปฏิบัติหน้าที่จะลดจำนวนลงไม่ได้³ เงิน เคื่อนผู้พิพากษารับกลาง ชั้นต่ำสุดจะ เท่ากับ เงิน เคื่อนของข้าราชการพลเรือนสูงสุด แต่เงิน เคื่อนของผู้พิพากษาเมื่อเทียบกับรายได้ของนาย-ความแล้ว ยังน้อยกว่ามาก และเป็นสาเหตุสำคัญที่เหนี่ยวนำความทมิซอ เสี่ยงไม่ต้องการมาเป็นผู้พิพากษา อย่าง เช่นของ อังกฤษ แมว่ากฎหมายจะ เปิดช่องให้ก็ตาม แมว่าระบบของญี่ปุ่นจะให้ความเป็นอิสระแก่ผู้พิพากษามากก็ตาม แต่ก็ควรจะมีการพิจารณาเพิ่มเงิน เคื่อนของผู้พิพากษาให้มากขึ้น เท่าที่จะทำได้ เพื่อที่ผู้พิพากษาจะได้อำนาจที่ควบคู่กับความรับผิดชอบและยุติธรรมตลอดไป⁴

¹รัฐธรรมนูญประเทศญี่ปุ่น, มาตรา 78

²Yosikuki Noda, Introduction to Japanese Law, p. 135

³รัฐธรรมนูญประเทศญี่ปุ่น, มาตรา 79

⁴Yosikuki Noda, Introduction to Japanese Law,

ผู้พิพากษาของประเทศญี่ปุ่นมีกำหนด เกษียณอายุต่างกันผู้พิพากษาศาลสูงสุด (Supreme court) และ Summary courts เกษียณอายุเมื่ออายุครบ 70 ปี ส่วนผู้พิพากษาในศาลชั้น เกษียณอายุเมื่ออายุครบ 65 ปี¹

การฝึกอบรมผู้พิพากษาในประเทศญี่ปุ่น²

แนวทางที่จะเขามาดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาจะไค่ผ่านการศึกษาและฝึกอบรม อย่าง เป็นงวด เป็นเวลา 2 ปี จากสถาบันวิจัยและฝึกอบรมกฎหมาย (The legal training and research institute) มาแล้ว แต่โดยที่ตระหนักถึงหน้าที่ และความรับผิดชอบอันสำคัญของผู้พิพากษาแล้ว ราชการศาลของญี่ปุ่นกำหนดให้ผู้พิพากษาต้อง เคารรับการฝึกอบรม เพื่อเพิ่มความรอบรู้และความชำนาญในหน้าที่โดยการแบ่งการฝึกอบรมออกเป็น 4 ระยะ คือ

1. การฝึกอบรมสำหรับผู้พิพากษาที่ได้รับการแต่งตั้งใหม่ การฝึกอบรมขั้นแรกนี้ไค่เริ่มไค้ในปี ค.ศ. 1972 ควบควมรวมมื่อจากสถาบันวิจัยและฝึกอบรมกฎหมาย (The legal training and research institute) และ ศาลชั้นต้นประจำกรุงโตเกียว (Tokyo District court) โดยผู้พิพากษาใหม่ทุกคนจะไค้รับการแต่งตั้งไค้ไปดำรงตำแหน่ง เป็น "องคค์ณะ" (associate judges) ในศาลชั้นต้นประจำกรุงโตเกียว (Tokyo District court) เป็นเวลา 4 เดือน เพื่อร่วมนั่งพิจารณาคดีต่าง ๆ ในแผนกต่าง ๆ ของศาล แต่ไม่มีอำนาจนั่งพิจารณาในฐานะผู้พิพากษาหัวหน้าคณะ (Presiding judge) แมจะ เป็นคคค์ทษผู้พิพากษานาย เค้ยังมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคคค์ตาม นอกจากนี้บรรดาผู้พิพากษาเหล่านั้นจะคคค์ง เคารรับการอบรม ทั้งการบรรยายในเรื่องการปฏิบัติงานของศาล เรื่องวัฒนธรรมทั่วไป รวมทั้งการทัศนศึกษาตามสถาบันต่าง ๆ เช่น สถาบันคณะกรรมการแห่งชาติ แห่งชาติ เวือ่ต่าง ๆ เพื่อให้เกคคค์ความรอบรู้เขาใจถึงกคคค์ต่าง ๆ ที่เกคคค์ข้องกับกระบวนการยุติธรรมอันจะ เป็นฐานอันมั่นคงในอาชีพผู้พิพากษาคคคค์การคคคค์ไป

¹Ibid, p. 156

²รัชชานู วิบูลศิลป์ และ เสวี ชุณหอดนอม, "รายงานการคคคค์ศาล ณ ประเทศญี่ปุ่น สาธารณรัฐเกาหลี และสิงคโปร์," หน้า 16 - 19

2. การฝึกอบรมช่วยผู้พิพากษาด้านการปฏิบัติงานมาแล้ว 2 ปี เป็นการฝึกอบรมขั้นที่ 2 เมื่อผู้ช่วยผู้พิพากษาด้านการปฏิบัติงานต่าง ๆ มาพอสมควรแล้ว หลักระกษาที่กำหนดเพื่อเตรียมให้บรรดาช่วยผู้พิพากษา เหล่านี้พร้อมที่จะรับมอบหมายหน้าที่ใหม่ ๆ โดยที่หลักระกษาการฝึกอบรมในขั้นแรกหนักไปในทางคดีแพ่ง และคดีอาญา และในวงต่อไปเป็นเรื่อง เกี่ยวกับคดีเกี่ยวกับ เด็กหรือเยาวชนกระทำความผิด เพราะฉะนั้นการฝึกอบรมในขั้นนี้จึง เน้นหนักไปใน เรื่องกฎหมายที่เกี่ยวกับ เด็กหรือเยาวชนและกฎหมายอื่น ๆ มีระยะเวลาการฝึกอบรมหนึ่ง สัปดาห์

3. การฝึกอบรมช่วยผู้พิพากษาด้านการปฏิบัติงานมาแล้ว 4 ปี เนื่องจากผู้ช่วยผู้พิพากษาด้านการปฏิบัติงานมาแล้ว 5 ปี อาจจะได้รับการแต่งตั้งให้เป็น Presiding Judge คือ ผู้ช่วยผู้พิพากษาที่มีอำนาจในการพิจารณาพิพากษาคดีและมีอำนาจทำคำพิพากษาในคดี เป็นอำนาจของผู้พิพากษานาย เจริญโก หลักระกษาจึงกำหนดให้บรรดาผู้ช่วยผู้พิพากษา เหล่านี้ต้องรับการฝึกอบรม เกี่ยวกับการดำเนินงานและการพิจารณาของศาล ซึ่งมีผู้พิพากษานาย เจริญ เป็นองค์คณะ มีระยะเวลาฝึกอบรม 1 สัปดาห์

4. การฝึกอบรมช่วยผู้พิพากษาด้านการปฏิบัติงานมาแล้ว 9 ปี เป็นการฝึกอบรมขั้นสุดท้าย จุดมุ่งหมายในการฝึกอบรมขั้นนี้ เพื่อให้บรรดาช่วยผู้พิพากษาทดกคน ได้มีความรู้ความสามารถสูงขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เป็นการฝึกอบรมขั้นสูงในด้านการบริหารงานในศาล เป็นการ เตรียมตัวก่อนที่จะได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้พิพากษาเต็มตัว มีระยะเวลาการฝึกอบรม 1 สัปดาห์

นอกจากการฝึกอบรมช่วยผู้พิพากษาแล้ว ยังมี การฝึกอบรมผู้พิพากษาศาล Summary courts อีกด้วย เพราะเหตุว่ามีผู้พิพากษาศาล Summary courts จำนวนไม่น้อยที่ได้รับการแต่งตั้งจากผู้ที่มิได้สำเร็จจากสถาบันฝึกอบรมและศึกษากฎหมาย (The legal training and research institute) เช่น เสมียนศาล (Court clerks) หรือที่ทำงานในวงการศาลและเป็นปฏิบัติงานคดี และ เป็นเวลานาน จึงให้มีการฝึกอบรมแก่ผู้พิพากษา Summary courts จำพวกนี้โดยแบ่ง เป็น 4 ระยะ คือ

1. การฝึกอบรมผู้พิพากษาศาล Summary courts ที่ได้รับการแต่งตั้งใหม่ หลักสูตรเบื้องต้นทั้งทฤษฎีและปฏิบัติ เป็นระดับเดียวกันกับการฝึกอบรมของสถาบันการฝึกอบรมและศึกษากฎหมาย (The legal training and research institute) ในการฝึกอบรมนายผู้พิพากษาระดับศาล นอกจากนั้นยังมีการอบรมวิชาชีพในการเขียนคำพิพากษาคอย

2. การฝึกอบรมผู้พิพากษาศาล Summary courts ที่ผ่านการปฏิบัติงานมาแล้ว 1 ปี เป็นการฝึกอบรมขั้นที่ 2 เพิ่มเติมจากขั้นที่ 1 มีระยะเวลาฝึกอบรม 10 วัน

3. การฝึกอบรมผู้พิพากษาศาล Summary courts ที่ผ่านการปฏิบัติงานมาแล้ว 4 ปี เป็นการฝึกอบรมเพิ่มเติมจากขั้นที่ 2

4. การฝึกอบรมผู้พิพากษาศาล Summary courts ที่ประจำภาคต่าง ๆ เป็นการฝึกอบรมแบบสัมมนา ซึ่งจัดโดยศาลสูงประจำภาคต่าง ๆ ทั้ง 8 ภาค ภายใต้การดำเนินการของสถาบันฝึกอบรมและศึกษากฎหมาย (The legal training and research institute) โดยผู้พิพากษาจากศาลสูงต่าง ๆ และจากศาล District courts มาเป็นวิทยากรช่วยเหลือแนะนำ มีระยะเวลาฝึกอบรมและสัมมนา 5 วัน

นอกจากการฝึกอบรมนายผู้พิพากษาและผู้พิพากษาศาล Summary courts แล้ว ยังมีหลักสูตรการวิจัยของฝ่ายตุลาการ ซึ่งจัดในรูปการประชุมระหว่าง 4 ถึง 10 วัน โดยมีผู้พิพากษา 20 ถึง 30 คน เขารวมอภิปราย และค้นคว้าในปัญหาสำคัญ ๆ เกี่ยวกับกฎหมายสาขาต่าง ๆ และที่สถาบันฝึกอบรมและศึกษากฎหมาย (The legal training and research institute) โดยปกติจะมีผู้พิพากษาประมาณ 5 คนหรือกว่านี้ปฏิบัติหน้าที่ประจำ เพื่อทำการวิจัยในปัญหากฎหมายสารบัญญัติหรือการบริหารงานตุลาการ ผลของการวิจัยนี้จะได้รับการตีพิมพ์แจกจ่ายแก่บุคคลในวงการตุลาการโดยทั่วกัน

ระบบการฝึกอบรมนพพิภกษษของสถบณัวิจัยและฝักอบรมทงกฎหมยของ
 ฐปณ เป็นระบบทณสนใจ กตวรกอเป็นระบบทมประสัทธิภทงวิธักรคคเลือก การ
 ฝักอบรม การทคสอบควมรควมสมมรถ การค้เนนการอบรม และเป็นหน่วย
 งนทมอปรณ เครขมอ สดณท และก้ล่งคนทมประสัทธิภทงและทณสมย มี
 สวสักรทคเยยม นอกจกสถบณนจะท้ทณทคคเลือกนพพิภกษษแลว ยังม้ทณท
 ฝักอบรมนชวณนพพิภกษษและนพพิภกษษในส้ดตง ๗ ซงม้โครงกรอบรมเป็นระยะ ๗
 ขยงสม้เสมอ

ประ เทศฐปณ เป็นระบบท้ค้ท้แ่งนชวณนพพิภกษษ เรน เคยวกับประ เทศไทย
 แลมีการฝักอบรมนชวณนพพิภกษษนถง 10 ปี โดยม้ม้เวลทฝักอบรมในสถบณ
 วิจัยและฝักอบรมทงกฎหมยม้กอนแถว 2 ปี แถงวการจะพิจรรณแถงค้ให้
 เป็นนพพิภกษษไคจะทงพิจรรณออยง รอบคอบและทคสอบว เป็นนคคท้ควมรควม
 สมมรถและม้ควมเหมะสมก้ค้ท้แ่งนพพิภกษษ ในประ เทศไทยม้การอบรมนชวณ
 นพพิภกษษเพียงท้ปีเทนน จึง เป็นท้สงสยว เมอไครบแถงค้ เป็นนพพิภกษษแลวจะมี
 ควมรควมสมมรถเพียงพอหรอไม ม้ควมท้ก้แนม้ค้งในจ้ค้ใจเพียงพอหรอไม
 และมีนคคล้ก้ก้ษณะที่เหมะสมกับค้ท้แ่งนหรอไม

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย